

PERSONAJELE

DAN SIMIONESCU
— locotenent in Brigada
omucideri, 25—30 de ani
NICOLAE APOSTOLESCU
— căpitan in Brigada
omucideri, 30—35 de ani
EUGEN MAIER
— căpitan criminalist,
50 de ani
ANTON — 59 de ani
ELVIRA — 30 de ani
UN SUBOFIȚER
— 50 de ani
O BONĂ — 20 de ani
DOAMNA MARINCEA
— 50 de ani

ACCIDENTUL

---

piesă
detectivă
în două acte
de
**HORIA
TECUCEANU**

MATEESCU — 40 de ani
BADEA — 50 de ani
MIOARA — 40 de ani
AGANINI — 45 de ani
GICĂ-MÎNĂ-IUTE
— 20—25 de ani
NELU-ASPIRATOR
— 40 de ani
JORJ-JUDECĂTORUL
— 60 de ani
MIHAI LUPU — procuror,
50 de ani
MARIAN MANEA
— 30 de ani
CORINA BADEA
— 20 de ani
DOCTORIȚA — 40 de ani

ACTUL I

Înainte de ridicarea cortinei, se aude motorul unui autoturism în ralanti, brusc ambalat la maximum. Urmează o bubuitură provocată de impactul mașinii cu un corp omenesc și, imediat, zgomotul motorului scade, autoturismul îndepărtându-se.

După câteva momente de liniște, intervine șuicratul obsedant al sirenei unei autopatrule.

La ridicarea cortinei, o încăpere la miliție (dulapuri de oțel, două birouri, telefoane, scaune, un cuier-pom etc.).

Locotenentul Sîmionescu e așezat la un birou și scrie un raport. Vestonul se află pe spătarul scaunului, minciunile cămășii îi sînt suflecate și cravata îi atîrnă pe piept ca două bretele. Din cînd în cînd se oprește din scris pentru a căsa sau pentru a-și freca ochii cu pumnul.

Se deschide ușa și intră căpitanul Apostolescu, îmbrăcat civil.

APOSTOLESCU : 'neața, Dane !

SIMIONESCU (*tresărînd*) : Ah !... 'neața, șefu'...

APOSTOLESCU (*văzînd că Sîmionescu se grăbește să-și coboare privirea spre raport, amuzat*) : La ce dai extemporal ?

SIMIONESCU (*pare să nu-l fi auzit, apoi, aruncîndu-și cu silă stiloul, își duce mîna la frunte și oftează*) : Nu știu cum se face, dar, de cite ori sînt eu de serviciu... balamucu-i gata ! Toți huliganii și bețivii din București se coalescează pentru a tulbura liniștea publică... Și mai cu seamă pe-a mea. A trebuit să străbat toată noaptea orașul în lung și în lat...

APOSTOLESCU (*îl intrerupe glumînd, pe cînd se duce și își ocupă scaunul*) : Adesea, chiar și în situațiile neplăcute, există aspecte pozitive.

SIMIONESCU (*contrariat*) : Aspecte pozitive ?

APOSTOLESCU : Bineînțeles. Nu-ți dai seama ce s-ar întîmpla dacă toți cetățenii ar respecta normele de conviețuire civilizată ?

SIMIONESCU : Nu... Adică, ba da ! Ar fi grozav !

APOSTOLESCU : Aș ! Ar fi chiar foarte trist... Pentru că, dacă ar dispărea infractorii, n-ar mai avea nimeni nevoie de noi. Și-atunci, adio soldate !

SIMIONESCU (*disprețuitor*) : Ce să-ți povestesc, că mare o mai fi !

APOSTOLESCU : Tu ai fi în stare să te plîngi și dacă ai primi soldă de general !

SIMIONESCU (*înviorat*) : Hai să facem o experiență ! Mai întîi, oferă-mi-o... Și, pe urmă, discutăm !

APOSTOLESCU : Cum experiențele se fac numai pe cobai, în loc să-mi ceri imposibilul, mai bine te-ai strădui să justifici solda pe care o primești. (*Devenînd serios.*) Ce evenimente ai de raportat ?

SIMIONESCU (*dînd din cap a resemnare, își coboară privirea pe raportul la care lucra și spicuește*) : Deci... Scandalagii de toate soiurile... O pereche de spărgători porniți după cumpărături, într-un magazin universal... la ora două dimineața...

ASPOSTOLESCU (*incrunțindu-se*) : Și ?

SIMIONESCU (*scirbit*) : Un sfert de oră mai tîrziu, ei s-au întins pe paturile de la arest și au început să sforăie liniștiți. Iar eu... În trap săltat, la alt eveniment...

APOSTOLESCU (*cu nerăbdare*) : În afara cazurilor de rutină, ai de raportat și ceva mai important ?

SIMIONESCU : Un accident de circulație...

APOSTOLESCU : Numai unul ?... Asta înseamnă că stăm bine.

SIMIONESCU : Nu chiar cine știe ce, fiindcă s-a soldat cu moartea unui pieton și cu părăsirea locului faptei.

APOSTOLESCU : Datele furnizate de victimă pot conduce la identificarea șoferului ?

SIMIONESCU (*cu regret*) : Nu. A fost proiectată cu corpul în bordură. Moartea fiind aproape instantanee.

APOSTOLESCU : Urită treabă ! Criminaliștii au făcut cercetarea la fața locului ?

SIMIONESCU (*confirmînd, apoi privind din nou spre raportul lui*) : După urmele găsite... ecartament, ampatament, așchiile de vopsea sărite de pe caroserie și cioburile de far... autoturismul implicat în accident este o Dacia-1300, de culoare albastră, și are aripa față-stînga puternic infundată...

APOSTOLESCU : Ai pus-o sub urmărire prin stația-radio ?

SIMIONESCU (*după ce confirmă, ridică din umeri*) : Dar n-a ieșit nimic.

APOSTOLESCU : Cînd s-a consumat fapta ?

- SIMIONESCU** : În jurul orei 23,00. Iar zece minute mai târziu era pusă în urmărire.
- APOSTOLESCU** (*cugetînd*) : Ar fi deci un indicio că șoferul domiciliază în București ; dacă ar fi încercat să părăsească orașul, ar fi fost reținut de posturile de control.
- SIMIONESCU** (*sceptic*) : Deși o astfel de concluzie se impune de la sine, nu prea văd cu ce ne ajută această reducere a ariei de cercetare... Cînd, oricum, în Capitală sînt înregistrate aproape două sute de mii de autoturisme...
- APOSTOLESCU** : Autorul accidentului va putea fi identificat numai prin eliminări succesive. Și pentru ca lucrurile să-ți fie și mai clare, reține că numai o parte din cele două sute de mii de autoturisme bucureștene sînt de tipul Dacia-1300, iar din acestea... și mai puține sînt taman albastre.
- SIMIONESCU** (*ironic*) : Și, cum culoarea albastră e tot atît de frecventă pentru „Dacia“, precum sînt pinguinii pentru Polul Nord... Să te ții ce „fleac“, de vreo zece mii de autoturisme, va mai rămîne de verificat...
- APOSTOLESCU** : Ai o propunere mai bună ?
- SIMIONESCU** (*incurcat*) : Nu, da'...
- APOSTOLESCU** (*aspru*) : Atunci, las-o baltă !
- MAIER** (*intrînd în birou*) : Bună dimineața, băieți !
- SIMIONESCU** (*arătînd spre noul venit*) : Tovarășul căpitan Maier s-a ocupat de cercetarea criminalistică a accidentului.
- APOSTOLESCU** (*după ce-l salută amical pe Maier și îi face semn să ia loc și să aștepte puțin, continuă, către Simionescu*) : Accidentul a avut martori ?
- SIMIONESCU** : Din păcate, nu. Oculari. Un bătrînel care locuiește în imobilul în fața căruia s-a comis accidentul a auzit o bufnitură în stradă. Uitîndu-se pe fereastră, a văzut victima zăcînd pe caldarîm și lîngă ea, în picioare, o necunoscută, îmbrăcată în doliu. Cînd a coborît, strada era pustie.
- APOSTOLESCU** : Cum ai precizat momentul accidentului ?
- SIMIONESCU** : Bătrînelul de care ți-am vorbit m-a asigurat că în momentul cînd s-a dus să privească pe fereastră se anunța la radio ora 23,00.
- MAIER** (*plictisindu-se să-i tot privească, se ridică de pe scaun și începe să se plimbe prin birou*) : Dacă s-a înșelat asupra orei... n-o să vă fie prea ușor.
- SIMIONESCU** : Asupra momentului nu sînt probleme. Cînd am primit telefonul, ceasul dispeceratului indica ora 23,03.
- APOSTOLESCU** : Cine te-a sesizat ? Bătrînelul ?
- SIMIONESCU** : Nu. Era o voce de femeie. Pînă s-o întreb cine este, a închis. Probabil că era grăbilă să coboare în stradă pentru a comenta evenimentul cu vecinii care începuseră să se adune lîngă victimă...
- MAIER** (*fără adresă, ducîndu-se să privească pe fereastră*) : Azi-dimineață, în timp ce oamenii mei au reînceput cercetarea la lumina zilei, mi-am spus că n-ar strica dacă aș depista-o pe femeia de care vorbește Simionescu. N-am reușit, deși i-am vizitat pe toți locatarii din vecinătate.
- SIMIONESCU** (*cu subînțeles*) : Vi s-a deschis chiar la toate ușile la care ați sunat ?
- MAIER** (*flegmatic*) : Ca de obicei, lipseau mulți. Dacă ar fi existat însă prin preajma locului o femeie, ar fi trebuit să aflui. Culoarea neagră remarcîndu-se cu ușurință, chiar și de către daltoniști.
- APOSTOLESCU** : Și-atunci, ce interpretare dai prezenței necunoscutei lîngă victimă ?
- MAIER** : Poate că ar trebui să admitem și ipoteza că doamna respectivă ar fi implicată în mod direct în accident, în calitate de conducătoare a mașinii pe care o căutăm.
- APOSTOLESCU** (*aprobat*) : E o versiune care nu poate fi exclusă. După comiterea accidentului, este posibil să se fi apropiat de victimă... Iar după ce și-a văzut „isprava“, s-o fi gîndit că e mai bine să dispară.
- SIMIONESCU** (*entuziasmat*) : Așa-i ! Și asta e o pistă grozavă ! Dau o raită pe la toate primăriile de sector și alcătuiesc o listă a persoanelor decedate ! Necunoscuta în doliu făcînd parte în mod obligatoriu din anturajul acestora...
- APOSTOLESCU** (*strîmbînd din nas*) : Cu meloda asta nu ajungi prea departe. Bucureștii are peste două milioane de locuitori, iar doliul se poartă cel puțin șase luni.
- SIMIONESCU** (*revoltat*) : Deci, renunțăm la această pistă ? !
- APOSTOLESCU** : O luăm sub beneficiu de inventar. Deocamdată, să ne concentrăm atenția asupra unor piste ce pot fi verificate mai expeditiv. (*Către Maier.*) Apropo, Eugene, ne mai poți furniza și alte date, în afară de tipul, culoarea și avariile autoturismului căutat ?
- MAIER** (*confirmînd, își scoate notesul și începe să spicuiască*) : Ca probe de incriminare, avem fologafiile impresiunilor lăsate de desenul anvelopelor și

eșantioane ale peliclelor de vopsea ridicate de la fața locului... Ultimele permițându-ne să constatăm că inițial culoarea caroseriei a fost verde pastel. Albastră a ajuns prin revopsire... (Extrage din notes o filă și i-o înmânează lui Apostolescu.) Am verificat fișierul Circulației. Numai aceste autoturisme au trecut prin fazele verde-albastru...

APOSTOLESCU (după ce privește hirtia, i-o dă lui Simionescu): După cum vezi, cercetarea celor zece mii de autoturisme de care-mi vorbeai se reduce de la bun început la o duzină, mare și lată.

SIMIONESCU (privind lista, cu înflăcărare): Extraordinar! În câteva ore, lașul care a fugit după ce a ucis un om va da socoteală pentru mîrșăvia lui!

APOSTOLESCU (după ce-l privește amuzat, către Maier): Mai ai ceva de spus?

MAIER (ezitînd): Ar mai fi, dar nesemnificativ...

APOSTOLESCU (glumind): Cum în meseria noastră chiar și elementele nesemnificative pot avea, citeodată, semnificații foarte semnificative... Te ascult.

MAIER (șerpuind cu arătătorul mîinii drepte pe palma mîinii stîngi): Cu câteva zeci de metri înainte de a lovi victima, autoturismul s-a înscris pe o traiectorie în slalom, de la un trotuar la celălalt.

APOSTOLESCU: Da... curioasă comportare... Vezi vreo explicație?

MAIER: Este posibil ca victima, fiind în stare de ebrietate, să fi alergat de colo-colo, prin fața mașinii.

SIMIONESCU: Exclus! După medicul legist, victima n-a ingerat nici un dram de alcool.

MAIER: Atunci o fi făcut-o conducătorul mașinii. Motiv pentru care s-a și grăbit să dispară, cu intenția expresă de a împiedica stabilirea unei circumstanțe agravante.

APOSTOLESCU (ridicîndu-se de pe scaun): Cum cel mai autorizat răspuns la această întrebare poate fi furnizat numai de către șofer, să purcedem la căutarea lui...

(Cortina, în timp ce anchetatorii părăsesc biroul.)

★

Biroul anchetatorilor. Apostolescu și Simionescu se află la mesele lor de lucru și își sorb în liniște cafelele.

MAIER (intrînd și adulmecînd): Și a mea?

(Apostolescu îi arată cea de-a treia ceașcă, pe biroul lui, și-i face semn să-și tragă un scaun.)

MAIER (după ce bea, dezgustat): Br... Da' ce-i cu ea?... A uitat să-i pună zahăr?

APOSTOLESCU (amuzat, făcînd un gest de negație): Bufelierea, fiind la curent cu „Sfatul medicului“, se teme să nu ne crească prea mult glicemia.

MAIER (neîncrezător): Tu ești serios?

APOSTOLESCU (cu subînțeles): Eu, da. MAIER (privind spre tavan): Tare aș avea chef să trag o înjurătură...

APOSTOLESCU (lovindu-se cu degetul peste ureche): Abține-te! Mi-am făcut educația la un schit de maici și nu suport trivialitățile.

MAIER (clătînd din cap și oftînd): În sfîrșit... Cum stați cu ancheta?

SIMIONESCU: Of! Ieri am alergat toată ziua... pe degeaba!

MAIER: Cite mașini ați verificat?

SIMIONESCU: Numai patru...

APOSTOLESCU (glumind): Dacă ai fi fost un picuț mai optimist, trebuia să spui: nu ne-au mai rămas de cercetat decît cel mult opt mașini.

MAIER (în timp ce Simionescu se uită urît la Apostolescu): Deci, s-ar putea ca astăzi să puneți mîna pe infractor.

SIMIONESCU: Ar fi de dorit. Altfel... paște, murgule, iarbă verde...

APOSTOLESCU: De ce? De îndată ce nu mai putem învia victima, capturarea infractorului devine o simplă problemă de rutină. Așa că... ce nu putem face astăzi, lăsăm pe mîne!

SIMIONESCU (cu acreală): Că infractorul o fi atît de naiv încît să nu profite de răgazul pe care i-l acordăm pentru a-și face ca nouă aripa avariata în accident.

MAIER: Pe chestia asta poți fi liniștit. Toți tinichigii știu că este interzisă repararea mașinilor lipsite de procesele-verbale de constatare a accidentelor în care au fost implicate.

SIMIONESCU (disprețuitor): Dacă aceeași dispoziție se respectă cu aceeași strășnicie ca și cea care interzice părăsirea locului unde s-a comis accidentul...

APOSTOLESCU (întrerupîndu-l): Întrucît pesimismul e tot atît de molipsitor ca și gripa, lasă-te de cobit!

MAIER (arătînd spre Simionescu): Puștiul are dreptate. Nici o astfel de ipoteză nu poate fi exclusă. Numai că o reparație, oricît de bine ar fi făcută, nu poate fi perfectă. Chiar dacă se

folosește o vopsea identică, apare diferența de nuanță dintre cea veche și cea proaspătă...

(Este intrerupt de soneria telefonului. Apostolescu duce la ureche un receptor, iar după ce-l așază la loc în furcă, îl ridică pe al doilea și ascultă.)

DISPECERATUL (din off) : Cu tovarășul căpitan Apostolescu, vă rugăm...

APOSTOLESCU : La telefon. Te ascult, dispeceratul.

DISPECERATUL : Să trăiți ! În legătură cu lista autoturismelor puse sub urmărire, vă raportează : autopatrulele noastre au verificat încă patru dintre ele, fără a putea constata avaria pe care ați indicat-o...

APOSTOLESCU : Dă-mi matricolele lor ! (Și face semn lui Simionescu să le noteze.)

DISPECERATUL : 2 - B - 122, 9 - B - 779, 5 - B - 342 și 11 - B - 9203.

APOSTOLESCU : Mulțumesc. S-a notat. DISPECERATUL : Vă raportează, de asemenea, că unul din cele trei autoturisme rămase de verificat a fost reclamat ca furat.

APOSTOLESCU (privindu-și surprins colaboratorii) : Când s-a făcut reclamația ?

DISPECERATUL : În urmă cu douăzeci de minute.

APOSTOLESCU : Dați-mi datele.

DISPECERATUL : Matricula 3 - B - 165... Păgubașul, Petre Anton... Domiciliul, Rozelor 14...

APOSTOLESCU : S-a notat. Preiau cazul. Dumneavoastră urmăriți în continuare verificarea celorlalte două autoturisme. Mulțumesc...

DISPECERATUL : Să trăiți !

MAIER (când Apostolescu lasă receptorul în furcă) : Nicule, aproape de raportul primit, știi ce-mi trece prin cap ?

APOSTOLESCU (cu amărăciune) : Pornind de la sfânta noastră rutină, sint convins că ne gândim exact la aceeași posibilitate...

SIMIONESCU (după ce se uită întrebător de la unul la celălalt, pierzindu-și răbdarea) : Dacă nu sint prea indiscret, despre ce-i vorba ?

MAIER : Dacă accidentul a fost provocat de o pușlama oarecare, cu o mașină de furat, cazul se complică. Pentru că nu se urmărește arestarea autoturismului, ci a celui care l-a condus. Pricepi ?

SIMIONESCU (speriat) : Și, într-o astfel de situație, cum îl mai identificăm pe autor ?

APOSTOLESCU (ridicându-se) : Deocamdată, să începem cu începutul începutului... și-om mai vedea noi. Să mergem, Dane !

MAIER (în timp ce Apostolescu și Simionescu se apropie de ieșire) : Pentru orice eventualitate, pe mine mă găsiți în laborator...

(Cortina.)

★

Un living-room spațios și bine mobilat. Se aude o sonerie. După un scurt interval intră Anton (un bărbat în vîrstă, elegant și cu înfățișare de intelectual), urmat de Apostolescu și Simionescu.

ANTON (invitindu-i să ia loc) : Tovarășe căpitan, îmi pare rău că a trebuit să vă deranjez...

APOSTOLESCU : Tovarășe Anton, n-aveți de ce să vă scuzați. Asta ne e meseria. Din păcate, nu ne-o facem prea bine, dacă ați ajuns în neplăcuta situație de păgubaș.

ANTON (cu nepăsare) : Eh... E mult de cînd am aflat că situațiile dezagreabile nu sint rezervate, în exclusivitate, unora... Ci, în mod democratic, ne pot afecta pe toți.

SIMIONESCU : E o plăcere să ai de-a face cu păgubași care-și admit condiția cu atîta fatalism.

ANTON (amuzat) : Nu e vorba de fatalism, ci, mai degrabă, de filozofica resemnare pe care o impune experiența. Lucrînd ca diplomat itinerant prin multe țări occidentale, nu mă aflu chiar pentru prima dată în situația de a mă trezi fără automobil.

APOSTOLESCU (glumînd) : Ne-ați ajuta foarte mult dacă ați găsi timp să vă expuneți principiile de toleranță în fața unei adunări a victimelor răufăcătorilor.

SIMIONESCU (ținîndu-i isonul) : Poate s-ar mai micșora numărul păgubașilor ajunși la exasperare, care ne reclamă șefilor noștri pentru ineficiență...

ANTON : Dacă credeți că elocvența mea va da rezultate, se poate încerca.

APOSTOLESCU : Pînă atunci, să revenim la obiectul reclamației. Cînd și în ce împrejurări ați constatat dispariția autoturismului ?

ANTON (ridicînd din umeri) : Habar n-am. Eu m-am întors în țară chiar azi, iar de mașină se ocupă soția mea. Așa că relațiile respective vi le poate furniza numai ea. (Le face semn să stea pe loc.) Numai un moment, să mă duc s-o chem...

SIMIONESCU (după ce rămîn singuri) : Te-ai prins de ce-i nepăsător și rece ?

APOSTOLESCU (aprobînd) : Pentru că jucărioara îi aparține soției, nu lui... (Se intrerupe cînd Anton revine însoțit de o femeie cu mult mai tînără, frumoasă și elegantă.)

ANTON (prezentînd-o) : Elvira, soția mea. (Adresîndu-i-se ei.) Tovarășii care au venit pentru mașină... (După ce anchetatorii se ridică în picioare să-i sărute mina, continuă.) Intrucît nu pot să vă fiu de folos, vă rog să-mi dați voie să mă retrag...

ELVIRA (după ce soțul ei dă mina cu anchetatorii și iese din cameră) : Vă rog să luați loc.

APOSTOLESCU (dînd curs invitației, după ce așteaptă să se așeze Elvira) : În ce împrejurări v-a dispărut autoturismul ?

ELVIRA (ridicînd din umeri) : Nici nu știu ce să vă răspund... Aseară l-am lăsat pe stradă, în fața casei... Iar azi-dimineață, ia-l de unde nu-i !

SIMIONESCU : Cînd ați coborît din mașină, ați încuiat portierele ?

ELVIRA (confirmînd) : Verific întotdeauna închiderea portierelor.

SIMIONESCU : Ați lăsat în mașină lucruri de valoare, care ar fi putut atrage atenția unui hoț ?

ELVIRA (cu indiferență) : Aș ! Niște fleacuri... Un casetofon, o jachetă de piele și... cam atît...

APOSTOLESCU : La ce oră ați parcat mașina în fața casei ?

ELVIRA : În jurul orei opt seara.

APOSTOLESCU : În timpul nopții ați auzit ceva ?... Pornirea motorului... ?

ELVIRA : Nu. Nici nu e de mirare, ferestrele dormitorului meu dau în partea opusă.

APOSTOLESCU (ridicîndu-se) : Vă mulțumim. Deocamdată, cam asta ar fi tot ce doream să știm.

ELVIRA (în timp ce-i conduce spre ieșire) : Și cînd îmi voi primi mașina înapoi ?

APOSTOLESCU : Sper să vă pot da o veste bună cît mai curînd. În orice caz, automobilul dumneavoastră a și fost pus sub urmărire generală...

(Cortina.)

★

Biroul anchetatorilor. Apostolescu și Simionescu intră în scenă obosiți și abătuți. Simionescu se așază imediat pe scaun, cu coatele pe birou și capul în palme, iar Apostolescu începe să se plimbe prin încăpere, cu un aer preocupat.

APOSTOLESCU (continuîndu-și mișcarea de du-te-vino) : Dane, sună bufetul și cere cafea !

(Simionescu, privindu-l dezaprobator, întinde totuși mina spre telefon, dar, auzindu-se o bătaie în ușă, ia mina de pe receptor și privește întrebător spre subofițerul care a apărut, ținînd într-o mîină o sacoșă.)

SUBOFIȚERUL (salutînd militărește) : Să trăiți, tovarășe căpitan !

APOSTOLESCU (răspunzînd printr-un gest) : Ce faci, Marine ? Ce vînt te aduce ?

SUBOFIȚERUL : Vă raportez că am fost trimis la dumneavoastră de către dispecerat, în legătură cu cercetarea pe care am făcut-o la un autoturism găsit abandonat.

SIMIONESCU (nerăbdător) : Ce matricolă ?

SUBOFIȚERUL (verificîndu-și notesul) : 3 - B - 165...

SIMIONESCU (cătreg Apostolescu, cu satisfacție) : Of ! Asta da, moment oportun ! Tocmai cînd am obținut certitudinea că nici una din celelalte mașini puse sub urmărire nu este implicată în accident...

APOSTOLESCU : Unde a fost găsită, Marine ?

SUBOFIȚERUL : Pe un teren viran, ascuns între două imobile... (Își consultă notesul.) E vorba de o Dacia-1300, albastră...

SIMIONESCU (înterupîndu-l grăbit) : Are aripa față-stînga avariata ?

SUBOFIȚERUL : Da, prezintă o înfundare rezultată dintr-o coliziune...

APOSTOLESCU : În mașină s-au găsit un casetofon și o jachetă de piele ?

SUBOFIȚERUL : Da.

APOSTOLESCU : S-au remarcat urme de violare a portierelor ? (După ce subofițerul face un gest de negație, iar el privește semnificativ spre Simionescu.) Marine, avem indicii de urmărire a infractorului ?

SUBOFIȚERUL (scoțînd din sacoșă o pungă transparentă prin care se vede o formă din ghips) : E mularul unei urme de încălțăminte, imprimată în pămînt, în dreptul portierei pilotului...

APOSTOLESCU (luînd grăbit mularul) : Du-te, te rog, la căpitanul Maier și spune-i că vreau să vadă și el mașina de care te-ai ocupat. Între timp, noi mergem să-l anunțăm pe păgubaș...

(Cortina.)

★

Locuința familiei Anton. Elvira stă într-un fotoliu și citește o carte. Se aude o sonerie ; o bonă îi introduce pe Apostolescu și pe Simionescu în living-room, apoi se retrage.

ELVIRA (bucuroasă) : Oh !... Dumneavoastră... (Se ridică și le vine în întîmpinare, radioasă.)

- APOSTOLESCU (*neutru*): Soțul dumneavoastră este acasă?
- ELVIRA (*cu regret*): Nu, a plecat de câteva minute...
- APOSTOLESCU: Asta e foarte bine, fiindcă, de fapt, doream să discutăm numai cu dumneavoastră.
- ELVIRA (*intrigată*): Numai cu mine...?
- APOSTOLESCU (*confirmind*): Pentru început, v-aș ruga să-mi spuneți ce-ați făcut ieri, să zicem, în jurul orei unsprezece noaptea.
- ELVIRA (*contrariată*): Ce puteam să fac la o astfel de oră?... Bineînțeles, dormeam.
- APOSTOLESCU: Puteți să vă probați afirmația? Aveți martori?
- ELVIRA (*înțepat*): În lipsa sotului meu, dorm întotdeauna singură! Dar nu înțeleg, ce vreți să insinuați?!
- SIMIONESCU (*ridicându-și privirea de pe notesul în care stenografiază audierea*): Aseară purtați o rochie neagră?
- ELVIRA (*sarcastic*): N-ar fi mai interesant dacă v-aș vorbi despre culoarea desuurilor pe care le port acum? Sau poate considerați că ar fi mai bine să vi le și arăt?
- APOSTOLESCU (*impasibil*): Strada Dragoș-Vodă nu vă reamintește ceva?
- ELVIRA (*mirată*): Există o stradă cu acest nume?
- APOSTOLESCU: Întrucît cunoașteți răspunsul la fel de bine ca și mine, am să vă reamintesc că n-am venit pentru a discuta existența străzii amintite, ci infracțiunea pe care ați comis-o acolo.
- ELVIRA (*măi întâi siderată*): Eu?... (*Iși prinde obrazii în palme și izbucnește într-un hohot de ris nervos, de ușurare.*)
- APOSTOLESCU: Cum ați comis accidentul?
- ELVIRA (*mustrătoare*): Credeam că vă ocupați de treburi serioase, nu de glume ieftine...
- APOSTOLESCU (*sever*): Vă avertizez că autoturismul dumneavoastră a fost găsit...
- ELVIRA (*exuberantă*): Dar asta e formidabil! Vă felicitez pentru operativitatea pe care ați dovedit-o...
- APOSTOLESCU (*fără să țină seama de întrerupere*): Broaștele n-au fost forțate, ceea ce denotă că infractorul se afla în posesia cheilor originale...
- ELVIRA (*cu indiferență*): La fel de bine putea să aibă și niște chei potrivite. N-ar fi chiar pentru prima oară cînd la mașinile Dacia se pot descuia mai multe portiere cu aceeași cheie...
- APOSTOLESCU (*tolerant*): Desigur, s-au văzut și astfel de situații. Dar trebuie să clarificăm cu dumneavoastră și alte aspecte.
- ELVIRA (*mirată*): Cu mine?
- APOSTOLESCU: Numai cu dumneavoastră. În exclusivitate! De exemplu, cum vă explicați că hoțul nu și-a materializat scopul firesc și principal al pătrunderii sale în mașină, adică însușirea casetofonului și a jachetei? Se știe că astfel de obiecte reprezintă o atracție irezistibilă pentru un infractor, mai ales că le avea și la îndemână.
- ELVIRA (*ironică*): Deși cred că cel mai corect răspuns l-ar putea da hoțul... Este posibil să fi văzut pe cineva apropiindu-se și, de ferică, s-a grăbit să dispară... Uitînd astfel, spre șansa mea, să-și mai ia prada.
- APOSTOLESCU (*aprobînd*): Explicația dumneavoastră, deși pare logică, nu concordă cu situația. Nu vi se pare straniu că infractorul, deși trebuia să fugă, ca nu cumva să fie surprins asupra faptului, a mai pierdut totuși niște clipe prețioase pentru a încuia la loc portierele?
- SIMIONESCU (*ridicîndu-și din nou privirea din notes și zimbînd cu subînțeles*): În ciuda zorului care-l cuprinsese, n-avea altă alegere... Că doar nu era să lase niște obiecte de valoare la îndemîna unui eventual pungaș. Mă refer la unul adevărat!
- ELVIRA (*după ce ascultă derutată, dintr-o dată tăioasă*): Spre deosebire de dumneavoastră, eu n-am de-a face cu răufăcătorii, pentru a-i cunoaște și a mă putea cobori la mentalitatea lor. De altfel, dacă nu mă înșel cumva, nu în atribuțiile mele intră prinderea hoților, ci într-ale dumneavoastră, care chiar în acest scop și sinteți plătiți!
- APOSTOLESCU: Vă atrag atenția că numai prin recunoașterea faptei vă puteți ușura situația.
- ELVIRA (*sufocată de indignare*): Vreți să spuneți că eu...?
- SIMIONESCU: Întocmai.
- ELVIRA (*cu tupeu*): Fiți serioși!
- APOSTOLESCU: Ținînd seama de obstinția cu care vă mențineți poziția, vom trece la administrarea probelor de incriminare...
- ELVIRA (*batjocoritoare*): Dacă sînt la fel de consistente ca și prezumțiile...
- APOSTOLESCU (*impasibil*): Infractorul a lăsat, la locul unde a abandonat mașina, o urmă de încălțăminte, produsă de un pantof de damă...
- SIMIONESCU (*cu o ironică serviabilitate, scoțînd și arătîndu-i forma de ghips*): Al cărei mulaj se află aici.
- APOSTOLESCU: Dorim să verificăm dacă în garderoba dumneavoastră există un pantof care să corespundă mulajului. În consecință, vă rugăm să fiți de acord cu efectuarea percheziției...

ELVIRA (*enervată*): Și dacă nu vreau să vă las ?

APOSTOLESCU (*ridicînd din umeri*): Ne veți obliga să cerem un ordin al procuraturii.

ELVIRA (*disprețuitoare*): Zău ? Chiar credeți că-l veți obține, fără a fi consultat și soțul meu ?

APOSTOLESCU (*zimbînd*): Nu vă faceți probleme. Va participa și soțul dumneavoastră, atît la percheziție, cît și la concluziile ce se vor impune. (*După ce Elvira își lasă, spășită capul în jos, continuă muștrător.*) Situația dumneavoastră ar fi fost incomparabil mai bună dacă rămîneați la locul accidentului.

ELVIRA (*cu ochii în jos, stingherită*): Știu, dar n-am avut altă alegere... Pentru că nu voiam să aflu soțul meu... Ar fi putut să-și imagineze că am făcut o escapadă cu vreun bărbat... E o fire foarte geloasă.

SIMIONESCU (*revoltat, în timp ce se aude soneria*): Și din acest motiv ați lăsat victima pradă unei morți sigure ? !

ELVIRA (*ridicîndu-și ochii spre el, uluită*): Ce victimă ?

APOSTOLESCU (*cu nervozitate, pe cînd bona îl introduce în living-room pe Maier*): Credeți că este cazul s-o luăm din nou de la început ? Vreau adevărul ! Întregul adevăr ! (*Cînd își rostește replica, întoarce capul să vadă cine a venit și constată că Maier îl privește cu intensitate și-și clatină capul a negație. Un moment deconcertat, se stăpînește și reia.*) Unde și în ce împrejurări ați comis accidentul ?

ELVIRA : Îngă restaurantul „Băneasa“. Am luat acolo masa cu o prietenă...

SIMIONESCU (*comentînd cu subînțeles, fără să-și ridice privirea din notes*): Bineînțeles, bineînțeles... Asta e indiscutabil...

APOSTOLESCU (*disimulîndu-și un zîmbet*): Cum ați lovit mașina ?

ELVIRA : N-am fost atentă și, cînd am ieșit din parcaj, am acroșat un copac.

APOSTOLESCU : De ce n-ați anunțat imediat un agent de circulație ?

ELVIRA (*tulburată*): V-am spus... M-am temut să nu aflu soțul meu și, cum e foarte gelos, să-și inchipuie cine știe ce...

APOSTOLESCU (*aprobind tolerant*): Înțeleg... Prezențați-vă miine la circulație. Am să le explic și eu situația.

(*Apostolescu pornește spre ieșire. Îl urmează și ceilalți.*)

(*Cortina.*)

Biroul anchetatorilor. Intră Simionescu, Maier și Apostolescu.

SIMIONESCU (*contrariat*): Șefu', oare nu ne-am pripit ? Chiar putem fi convinși că mașina cucoanei e străină de accident... ?

APOSTOLESCU (*după ce mai întii ridică din umeri pentru a-și exprima propriile indoieli, își scutură reverele hainei*): De ce mă întrebi pe mine ? (*Arată spre Maier.*) El e criminalist...

MAIER (*enervat*): De cite ori trebuie să vă spun că n-ați găsit mașina care a comis accidentul de pe strada Dragoș-Vodă ? !

SIMIONESCU : Și cum ne mai descurcăm ? Acum, după ce-am verificat toate autoturismele susceptibile să fie implicate în cazul nostru ?

APOSTOLESCU (*gînditor*): Probabil, undeva s-a strecurat o greșeală...

SIMIONESCU : E singura explicație ! Dar, unde ?

MAIER : După părerea mea, eroarea poate să provină din faptul că ați restrîns cercetările numai asupra automobilelor din perimetrul Capitalei.

APOSTOLESCU : La asta mă gîndeam și eu... e posibil ca mașina căutată să fie înmatriculată în alt județ.

SIMIONESCU (*exasperat*): Și-acum ce facem ? O luăm iar de la început ?

APOSTOLESCU (*ridicînd din umeri cu amărăciune*): E unica soluție.

MAIER (*aprobativ*): Mă duc să cer dispoceratului național să extindă investigațiile asupra întregului teritoriu...

(*În timp ce Apostolescu și Simionescu rămîn deprimați, Maier iese. Dar, după pușin timp, revine, introducînd în birou o femeie îmbrăcată în doliu, grasă, far-dată strident și cu părul oxigenat.*)

MAIER (*arătîndu-l pe Apostolescu însoțit de o femeie*): Dînsul este... (*Se întoarce și iese din nou.*)

DOAMNA MARINCEA (*consultînd fișuica pe care o ține în mînă*): Dumneavoastră sînteți domnul căpitan Apostolescu ?

APOSTOLESCU (*confirmînd*): În ce problemă mă căutați ?

DOAMNA MARINCEA : Știți... Eu am telefonat la 055 și m-am interesat în legătură cu un bărbat care a fost lovit de o mașină în urmă cu două seri pe strada Dragoș-Vodă... Iar domnul cu care am vorbit mi-a spus să vin la dumneavoastră...

APOSTOLESCU (*dintr-o dată atent*): Vă rog să luați loc... (*După ce se așază și el îndărătul biroului.*) Cum vă numiți, doamnă ?

DOAMNA MARINCEA : Sint doamna Marincea... Constanța, dar prietenii imi mai spun și Tiți...

APOSTOLESCU (*amuzat*) : Foarte drăguț diminutiv...

DOAMNA MARINCEA (*il intrerupe, privindu-l galeș*) : Și dumneavoastră sin-teți drăguț, așa că puteți să-mi spuneți tot Tiți.

APOSTOLESCU (*arătindu-se recunoscător*) : Vă mulțumesc, doamnă Tiți. Iar acum vă rog să-mi spuneți : ce legătura este între dumneavoastră și persoana de care vă interesați ?

DOAMNA MARINCEA (*ușor ofensată*) : De ce vă gândiți că între un bărbat și o femeie trebuie neapărat să existe o legătură ?

APOSTOLESCU : Probabil că nu m-am făcut înțeles. Întrebarea mea se referea numai la motivul pentru care vă interesați de accidentat.

DOAMNA MARINCEA : Ah... Înțeleg. Păi aș vrea să știu ce-i cu el, așa... din motive omenesti... Că, dacă tot am asistat la accident, vreau să știu dacă a fost rănit grav...

SIMIONESCU (*tresărind și ridicându-și ochii de pe notes*) : Dumneavoastră ați anunțat accidentul la miliție ?

APOSTOLESCU (*după ce ea confirmă printr-un gest*) : Ne-ați ajuta foarte mult dacă ne-ați povestit cum s-a petrecut accidentul.

DOAMNA MARINCEA (*prinzindu-și capul în palme*) : A fost îngrozitor... Când l-am văzut pe domnul acela zăcînd pe trotuar, cu capul spart, am simțit că mi se face rău de-aici... (*Arată cu mina spre stomac.*)

APOSTOLESCU : Doamnă Marincea, de unde veneați ?

DOAMNA MARINCEA : De la servici... Sint casieră la cinematograful „Moșilor”. După ce-am predat incasările și am mai stat puțin de vorbă cu un coleg de-al meu, mi-am zis că ar fi timpul să pornesc spre casă...

APOSTOLESCU : Ce ne puteți spune despre mașina care a provocat accidentul ? I-ați luat cumva numărul ?

DOAMNA MARINCEA (*negînd*) : De ce s-o fi făcut, că doar atunci cînd am văzut-o prima dată nu lovise pe nimeni ? ! Iar după ce-a făcut accidentul, eu m-am uitat la domnul care singera pe trotuar, nu la numărul mașinii...

APOSTOLESCU (*disimulîndu-și nerăbdarea*) : Doamnă Marincea...

DOAMNA MARINCEA (*zîmbitoare*) : V-am zis, vă dau voie să-mi spuneți Tiți...

APOSTOLESCU (*după ce oftează a exasperare către Simionescu*) : Doamnă Tiți, haideți să discutăm mai metodic. Unde ați văzut prima dată mașina ?

DOAMNA MARINCEA : Cînd am intrat pe strada Dragoș-Vodă, era la colțul străzii și aștepta pe cineva.. Zic asta deoarece cînd am trecut pe lângă ea, am auzit cum îi merge motorul...

SIMIONESCU : Era o Dacia-1300, albastră ?

DOAMNA MARINCEA (*săltînd din umeri*) : Mai întii că nu mă pricep la mașini... Și-apoi, nici n-am vrut să mă uit... Pentru că o femeie serioasă și cinstită nu privește după mașini străine ! Că doar știți și dumneavoastră că cei mai mulți dintre bărbați abia așteaptă să-i incurajezi pentru a te pofti să te urci... și să te ducă cu mașina cine știe unde... Numai că eu nu sint o femeie ușuratică, în căutare de aventuri... (*Cu un gest ce se vrea grațios, își potrivește coafura și-și șterge cu un deget colțul buzelor rujate.*) Sigur, nu pretind că sint o sfință, dar nici așa... Chiar cu primul venit...

APOSTOLESCU (*după ce-și încrucișează înveselit privirea cu Simionescu*) : Cînd vă aflați pe strada Dragoș-Vodă, ați mai văzut pe cineva ?

DOAMNA MARINCEA (*infirmînd*) : Nu. Deci, vă dați seama că nu era cazul să mă aventurez într-o discuție cu domnul din mașină, deși, ce să vă mai spun, imi arunca priviri de să mă mî-nince din ochi...

SIMIONESCU : Era singur în mașină ? (*După ce i se confirmă.*) Puteți să-l descrieți ?

DOAMNA MARINCEA (*cu indiferență*) : Nuuu... Pentru că, așa cum v-am spus, nu obișnuiesc să mă uit pe stradă la bărbați străini.

SIMIONESCU (*făcîndu-se că o ia în serios*) : Sigur, sigur... Vă admir pentru principiile sănătoase pe care le aveți.

APOSTOLESCU (*în timp ce doamna Marincea îi zimbește recunoscătoare lui Simionescu*) : Doamnă Tiți...

DOAMNA MARINCEA (*intrerupîndu-l și oferîndu-i o privire galeșă*) : Da' de ce atît de formalist ? Tiți... e suficient.

APOSTOLESCU (*pe un ton de regret, în timp ce bate cu palma în scaunul pe care stă*) : Îmi pare rău, dar la noi este interzis să discutăm „per tu” cu martorii. (*Privește spre Simionescu, care se străduiește să-și stăpînească risul, și reia.*) Acum vă rog să-mi vorbiți despre victimă. Din ce parte venea ?

DOAMNA MARINCEA : Din celălalt capăt al străzii.

APOSTOLESCU : Vă rog să-mi povestiți cum s-a comis accidentul.

DOAMNA MARINCEA : De fapt, n-am văzut nimic, în schimb am auzit totul...

APOSTOLESCU (înăbușindu-și un oftat) :
Am să vă rog să fiți mai explicită. Ce
știți despre accident ?

DOAMNA MARINCEA (mirată) : Nu v-am
spus ?... Știu totul !

APOSTOLESCU (resemnat) : Vă ascult.

DOAMNA MARINCEA : Deci, după ce
am trecut pe lângă mașina de care
v-am vorbit, m-am încrucșat cu dom-
nul care a fost lovit... (Visătoare.) Era
bine făcut și foarte elegant... (Observă
că Apostolescu, exasperat, își lasă frun-
tea în palmă, și reia, mai repede.) La
puțin timp după ce l-am depășit, am
auzit în spatele meu, motorul mașinii
ambalind și, aproape imediat, o bufni-
tură puternică. Când am întors capul,
am văzut mașina trecind ca o nălucă
pe lângă mine, iar domnul elegant pe
care-l întâlnisem se afla căzută lângă
troțuar, la vreo douăzeci de metri. Când
m-am apropiat de el să văd ce i s-a
împlântat... (Își ia îngrozită capul în
mâini.) Vai, săracul... Și ce bărbat bine
era ! A fost rănit grav ?

APOSTOLESCU (confirmând) : De ce n-ați
rămas lângă victimă ?

DOAMNA MARINCEA : Fiindcă n-am
putut, că și așa întârziaseam acasă... Of !
Nici n-aveți idee ce soț gelos pot să
am ! Eu înțeleg că mă iubește, dar
nici așa... Să mă țină în lesă, ca pe-un
câțel... (Remarcând gestul de nerăb-
dare al lui Apostolescu.) În orice caz,
de îndată ce-am ajuns acasă, am tele-
fonat la miliție...

APOSTOLESCU (ridicându-se) : Doamnă
Marincea, vă mulțumim mult pentru
sprijinul acordat.

DOAMNA MARINCEA (ridicându-se și
ea și privindu-i pe rînd, gales) : N-aveți
pentru ce. Mi-a făcut multă plăcere
să cunosc doi bărbați atît de chipeși.
(Pornește spre ușă, apoi se întoarce
spre anchetatori.) Nici nu găsesc cu-
vinte să-mi exprim regretul pentru ac-
cidentul pe care l-am provocat...

SIMIONESCU (uluit) : Dumneavoastră
l-ați provocat ?

DOAMNA MARINCEA (mirată) : Cum,
nu v-ați dat seama că accidentul nu
s-ar fi petrecut, dacă șoferul n-ar fi
alergat după mine, de teamă că mă
pierde ?

APOSTOLESCU (cu un calm forțat) :
Deh... Se poate... (Se apropie de ea, și,
sprijinind-o de cot, o conduce spre ie-
șire.) Sărut mîna, doamnă.

SIMIONESCU (după ce rămîn singuri, în-
cepe să ridă) : Asta da, obsedată !

APOSTOLESCU (fără să-i acorde atenție,
preocupat) : În sfîrșit, barem acum
știm cum stăm...

SIMIONESCU (după o pauză prelungită,
intrigat) : Ce vrei să spui ?

APOSTOLESCU (făcînd un gest de re-
semnare) : Ne-am pierdut vremea ur-
mărînd o pistă falsă. N-avem de-a
face un accident, ci cu un omor pre-
meditat.

SIMIONESCU (uluit) : Poftim ? !

APOSTOLESCU : Doar ai auzit relatarea
martorei... Automobilul a staționat în
colțul străzii, cu motorul pornit. Adică
a pîndit dintr-un punct de unde putea
supraveghea apariția victimei. Adugă
la această informație și constatarea că-
pitanului Maier că, înainte de impact,
mașina s-a înscris într-o traiectorie în
slalom, și salata e gata ! Victima a
fost, de fapt, vinată !

SIMIONESCU (după ce-l ascultă buimă-
cit) : Nu se poate...

APOSTOLESCU (convins) : Ba, uite că se
poate ! Din acest moment, trecem la
investigația specifică pentru descoperi-
rea autorului unui omor. Iar dacă
pînă în prezent personalitatea victimei
nu prezenta importanță, acum situația
se schimbă. Deoarece criminalul tre-
buie căutat în cercul de relații al vic-
timei. Pricepeți ?

SIMIONESCU (deși se arată sceptic, în-
cepe să-și răsfoiască notesul și citește) :
Victima se numea... Vasile Ionescu,
45 de ani, inginer, șef de secție și pre-
ședintele sindicatului la Fabrica de ca-
zane...

APOSTOLESCU (urmărindu-l cu atenție) :
Ce căuta pe strada Dragoș-Vodă ?

SIMIONESCU : Această stradă reprezintă
drumul de acces obligatoriu între domi-
ciliu și locul de muncă...

APOSTOLESCU : La ora unsprezece
noaptea ? !

SIMIONESCU : A lucrat în schimbul
doi și a plecat de la fabrică cu zece
minute înainte de a fi accidentat.

APOSTOLESCU : Starea civilă ?

SIMIONESCU : Căsătorit, fără copii. N-a
fost deloc plăcut cînd a trebuit să-i
duc vestea soției lui...

APOSTOLESCU : Deocamdată, ne ajunge.
(Pornind grăbit spre ușă.) Hai să ne
apucăm de treabă !

(Cortina.)

★

Un birou de uzină. Două mese de lucru
încărcate cu hîrtii ; una n-are ocupant,
iar lângă cealaltă stă în picioare un bîr-
bat, îmbrăcat cu un halat albastru, care,
ținînd în mînă o riglă de calcul, studiază
un desen tehnic.

APOSTOLESCU (intrînd, urmat de Simi-
onescu) : Tovarășul inginer-șef Mate-
escu ?... (După ce i se confirmă, își

- arătă legitimația.) Sintem de la mili-
ție...
- MATEESCU (apropiindu-se și dînd mina
cu anchetatorii): Îmi pare bine... Cu
ce vă pot fi de folos ?
- APOSTOLESCU : Am dori cîteva relații
despre inginerul Vasile Ionescu.
- MATEESCU (făcînd un gest de amără-
ciune, le arată două scaune) : E o
mare pierdere pentru noi... Nici nu vă
puteți imagina cît îl iubeam cu toții...
(Cu resemnare.) Dar nu-i de mirare că
se poate pierde atît de stupid o viață,
cînd dumneavoastră dați cu atîta ușu-
rință permise de conducere unor bez-
metici...
- APOSTOLESCU (după ce-l aprobă) : Dacă
ar scrie pe fruntea fiecăruia dintre noi
care e și care nu e smintit, ar fi mai
simplu. (Cu regret.) Din păcate, lucru-
rile nu stau așa...
- (Este intrerupt de intrarea lui Ion Ba-
dea, care, după ce salută înclinînd din
cap, se îndreaptă spre biroul liber.)
- MATEESCU (făcîndu-i semn să se apro-
pie, face prezentările) : Tovarășul Ba-
dea, contabilul nostru șef... Tovarășii
de la miliție, care anchetează acciden-
tarea lui Vasile...
- BADEA (în timp ce dă mina cu ancheta-
torii, surprins) : Știam că anchetarea
accidentelor de circulație se face la
fața locului, nu la serviciul victimei.
- APOSTOLESCU (aprobîndu-l) : De obi-
cei, așa stau lucrurile. În speță, însă,
situația e diferită, deoarece noi nu ex-
cludem posibilitatea ca accidentul să
nu fi fost, ca să zic așa, chiar acci-
dental.
- MATEESCU (uluie) : Vreți să spuneți că...
Că Vasile n-a fost călcat de un tîm-
pit ? !
- APOSTOLESCU (ridicînd o mină pentru
a-l tempera) : E numai o simplă supo-
ziție ! Și ea se admite întotdeauna în
cazurile de moarte violentă... Evident,
și noi sintem convinși că este vorba
numai de o verificare de rutină... (Ri-
dică din umeri, în semn de scuză.)
Cum datoriam-i datorie, sintem obligați
să examinăm și o astfel de posibilitate,
deși sintem convinși că această sar-
cină este pur formală.
- BADEA (ride, în timp ce, așezîndu-se la
biroul lui, începe să examineze niște
lucrări) : Deci, și în meseria dumnea-
voastră se întîmplă să faci o treabă în
care nu crezi...
- MATEESCU : Și noi cu ce vă putem fi
de folos ?
- APOSTOLESCU : Am vrea să știm dacă
victima era în dușmănie cu cineva
- MATEESCU (după o scurtă cugetare) :
Da... Singura persoană cu care știu că
a intrat în conflict este inginerul
Aganini
- SIMIONESCU : În ce secție îl putem găsi ?
MATEESCU : Nu mai lucrează la noi.
- APOSTOLESCU : În ce a constatat con-
flictul ?
- MATEESCU : Aganini pretindea că Va-
sile i-ar fi luat nevasta și, uzînd apoi
de influența pe care o avea, l-ar fi
îndepărtat din fabrică.
- SIMIONESCU : Cînd s-a întîmplat asta ?
MATEESCU : În urmă cu vreo jumătate
de an.
- APOSTOLESCU : Și adevăratul substrat
al neînțelegerii lor ?
- MATEESCU (cu silă) : În exclusivitate
acela că Aganini era un alcoolic inve-
derat, motiv pentru care a și fost în-
depărtat de la noi.
- APOSTOLESCU : Bine, bine... El o fi fost
alcoolic, dar soția lui ce amestec
avea ?
- MATEESCU : Unul singur... Aganini sus-
ținea că Vasile i-ar fi sedus nevasta ;
ca mai toți bețivii, suferea de mania
persecuției !
- APOSTOLESCU (neconvins) : Chiar așa,
nitam-nisam ?
- MATEESCU : Lăsînd deoparte faptul că
moralitatea Mioarei nu intră în discu-
ție — fiindu-ne colegă, o cunoaștem
foarte bine —, rețineți că s-a măritat
cu Vasile la vreo cinci ani după ce
divorțase de Aganini. În această si-
tuație, credeți că un om cu scaun la
cap ar putea afirma că Vasile i-a luat
nevasta lui Aganini ?
- APOSTOLESCU (aprobînd) : E adevărat,
nu putea să-l prejudicieze pe Aganini,
luîndu-i ceva care oricum nu-i mai
aparținea. Dar, spuneți-mi, vă rog, pe
ce motiv a fost transferat ?
- MATEESCU : N-a fost transferat, ci i s-a
desfăcut contractul de muncă.
- SIMIONESCU (mirat) : Dar asta e sanc-
țiune, nu glumă !
- MATEESCU (confirmînd) : Era singura
soluție. Deși i se atrăsese atenția de
numărate ori, continua să vină băut
la serviciu.
- APOSTOLESCU : Admițînd că Vasile Io-
nescu a fost ucis, credeți că autorul
ar putea fi Aganini ?
- MATEESCU (aprobînd) : Sint convinși.
Cînd a venit să-și ia lichidarea, a
strigat prin toată fabrica că va avea
el grija de Ionescu să-și blesteme și
laptele supt de la mamică-sa...
- BADEA (ridicîndu-și nasul din corespon-
dența la care lucra, disprețuitor) : Aiu-
reli ! Cite nu spune omul, la necaz...
- APOSTOLESCU : Credeți că au fost nu-
mai vorbe în vînt ?
- BADEA : Evident ! Doar știți proverbul
acela care spune...
- O VOCE DIN INTERFON : Tovarășul
Badea este rugat să vină la condu-
cere...

APOSTOLESCU (după ce Badea, luind o mapă de pe birou, pornește spre ușă) :
La ce proverb v-ați referit ?
BADEA : La acela care ne asigură că nu
ciinele care latră e pericolos...
APOSTOLESCU (după plecarea lui Ba-
dea) : Unde lucrează Mioara Ionescu ?
MATEESCU : Vreți să discutați și cu
ea ?... (După ce Apostolescu confirmă.)
E la doi pași de-aici V-o trimit ime-
diat...
SIMIONESCU (după plecare lui Matees-
cu) : Interesant...

(In timp ce Apostolescu dă din cap că
așa e, intră Mioara. E îmbrăcată în doliu
și are ochii plîși.)

APOSTOLESCU (ridicîndu-se și venin-
du-i în întîmpinare) : Sincere condole-
anțe...
MIOARA (suspînînd, cu batista la ochi) :
Sărăcuțu'...
APOSTOLESCU : Credeți că ar fi putut
exista cineva interesat să ia viața so-
țului dumneavoastră ?
MIOARA (surprinsă) : Adică, cineva care
să-l omoare pe Vasile ? !
SIMIONESCU : Noi nu excludem și o
astfel de posibilitate...
MIOARA (contrariată) : Bine, dar e o
aberație... E absurd !
APOSTOLESCU : Se afla în dușmănie cu
cineva ?
MIOARA (convînsă) : Nu, dom'le ! Avea
numai prieteni !
APOSTOLESCU : Printre prieteni, îl in-
cludeteți și pe domnul Aganini, fostul
dumneavoastră soț ?
MIOARA (ezitînd) : Exceptînd viciul bău-
turii, n-aș avea ce să-i reproșez... Nu
cred că ar fi în stare de violență...

(Cortina)

★

Biroul anchetatorilor. Apostolescu și
Simionescu își beau cafeaua în tăcere.

APOSTOLESCU (punînd ceașca jos și ri-
dicîndu-se) : Termină-ți cafeaua și... la
treabă !
SIMIONESCU (nemulțumit) : Știi ceva,
șefu' ? Barem cafeaua lasă-mă să mi-o
beau în tihnă ! Că de trei zile mă cari
peste tot, de... de parcă aș fi moaș-
tele sfintei Paraschiva.
APOSTOLESCU (în aparență serios) :
Dacă nu-ți convine, fă-ți rost de un
cal și zi că ești sfîntul Gheorghe...
(Intră Maier. Se uită cu un aer stin-
gherit la cei doi anchetatori. Aposto-
lescu, glumînd.) Ah, lume nouă ! Bine
că ai venit. Te rog să iei loc... că noi
tocmai plecam. (Maier, spăsit, privește

cu ezitare cînd la hirtia pe care o
ține în mînă, cînd la Apostolescu.)
De ce ești atît de pleostit ? Ți s-au
inecat corăbiile înainte de a le fi fă-
cut o asigurare CASCO la ADAS ?

MAIER (stingherit) : Nu știu cum să-ți
spun... Dar, știi... A ieșit o incurcătură
în legătură cu identificarea autoturis-
mului...

APOSTOLESCU (brusc sever) : Adică ?
MAIER : Am primit rezultatul analizei
chimice a particulelor de vopsea ridi-
cate de la locul accidentului... Mașina,
mai înainte de a fi revopsită albastru,
a fost bej...

APOSTOLESCU : Și tu ce mi-ai îndrugat
mie ? !

MAIER (scuzîndu-se) : Eu am făcut nu-
mai o examinare *grosso modo*, cu lu-
pa... De aceea am confundat stratul
intermediar de vopsea cu un simplu
grund...

APOSTOLESCU (înfuriat, către Simiones-
cu) : Acum știi de ce am bătut dru-
murile fără rezultat ?

MAIER (împăciuitor) : Nicule, n-o lua
chiar așa... Pentru că, de fapt, tot ne-
cazul e spre bine... (Îi întinde hirtia
pe care o avea în mînă.) În fișierul
„Circulației" este înregistrată o singu-
ră mașină care a trecut prin stadiile
celor trei culori...

APOSTOLESCU (smucîndu-i enervat hîr-
tia, o privește fugitiv și continuă, iri-
tat) : După ce mă aiurești și mă faci
să-mi pierd timpul degeaba, acum mai
ai și tupeul să susții că e mai bine
așa... (Își curmă fraza și rămîne cu
ochii pironiți asupra hirtiei.)

SIMIONESCU (care pînă atunci urmărise
amuzat disputa, îngrijorat) : Ce-i, șe-
fu' ? S-a întîmplat ceva ?

APOSTOLESCU (continuînd să privească
hirtia, parcă neîncercător) : Unde in-
tenționam să mergem ?

SIMIONESCU : Spuneai că trebuie să-i
facem o vizită domnului Aganini...

APOSTOLESCU (fluturînd hirtia și por-
nînd spre ieșire) : Și ce mai aștep-
tăm ?

★

O cameră nîngrijită. Pe masă, resturi
de mîncare, pahare și sticle goale. Pe
scaunele desperecheate, haine aruncate la
întîmplare. Intr-un pat de fier, tip spi-
tal, doarme cineva, sforăind.

Începe să sune soneria, cu insistență și
în mod repetat, dar sforăitul va continua
netulburat. Va înceta numai după ce se
vor auzi loviturile puternice cu pumnul în
ușă. Din așternut, se ridică un bărbat ;
așezîndu-se pe marginea patului, își frea-
că ochii cu pumnii. E în chiloși, dar
poartă cămașă și cravată. Un picior e în-
călțat cu pantof, celălalt e într-un ciorap
găurit.

Bătăile în ușa și sunetul soneriei continuă. Bărbatul se ridică și pornește bijbiind spre ușă. La jumătatea drumului se întoarce pentru a lua de pe un scaun o pălărie vinătoarească pe care și-o pune pe cap. Face iar câțiva pași, apoi revine pentru a pune pălăria la loc și a lua în schimb o pereche de ochelari. În sfârșit, pășind nesigur, iese din încăpere.

Intră Apostolescu și Simionescu.

SIMIONESCU (către Apostolescu, strimbând din nas): Dacă strănută cineva aici, se înecă în praf toată planeta...

AGANINI (intrând și el după anchetatori, îi invită să ia loc): Vă rog...

(În timp ce Apostolescu ia de pe scaunul pe care se va așeza o pereche de pantaloni și i-o întinde lui Aganini, Simionescu începe să-și facă loc pe masă pentru carnetul de stenografie; punind pe dușumea, lângă piciorul mesei, citeva sticle de vodcă, goale.)

SIMIONESCU (când ia de pe masă ultima sticlă, o ridică și, privind-o în zare, constată): Românească?

AGANINI (care se străduiește să-și tragă pantalonii): E cea mai bună... (Așezându-și mina pe abdomen, pentru a simula o crampă.) Cea originală arde... (Lasă să-i cadă pantalonii în vine și, privind cu ochi de miop sticlele, alege una pe jumătate goală și le-o arată anchetatorilor): O tragem repede?

APOSTOLESCU (făcând un gest grăbit, de refuz): Spuneți-mi, vă rog, cum v-ați accidentat mașina?

AGANINI (surprins): Poftim?

SIMIONESCU: Mașina din curte nu este a dumneavoastră?

AGANINI: Ba da! Bineînțeles că-i a mea.

APOSTOLESCU: Atunci, explicați-ne cum i-ați strivit aripa din stînga.

AGANINI (zeflemisitor): Dacă veniți pe 1 aprilie, s-ar putea să vă apreciez banul.

APOSTOLESCU (ridicîndu-se): Haideti pînă afară! (În timp ce se îndreaptă spre ieșire, cade cortina. Se va ridica din nou cînd își fac apariția în cameră.) Acum, aștept explicațiile.

AGANINI (înfuriat): Eu să dau explicații, ori dumneavoastră, care sinteți obligați să ne păziți bunurile?

APOSTOLESCU (făcînd un gest de nerăbdare): Cum ați lovit aripa?

AGANINI: Habar n-am, dom'le! Acu' vreo săptămînă, cînd am garat-o în curte, n-avea nici pe dracu'...

SIMIONESCU: Și cum a apărut avaria? AGANINI (ridicînd din umeri): Eu știu?!... Probabil că mi-o fi făcut-o vreun vecin.

APOSTOLESCU: Cu ce scop?

AGANINI: Probabil, de oftică, fiindcă-mi parchez mașina în fața ferestrelor lor... Că am tot avut discuții pe chestia asta...

APOSTOLESCU (exasperat, către Simionescu): Așa n-o să ajungem nicăieri. Du-te la mașina de serviciu și cheamă-l prin radio-stație pe căpitanul Maier!

(În timp ce Simionescu iese, cade cortina. Cînd se ridică, îi vedem pe Apostolescu și pe Aganini așteptînd tăcuți; imediat intră Simionescu și Maier, care ține în mînă trusa criminalistică.)

MAIER: Impresiunile lăsate de anvelopele mașinii care a produs accidentul sînt identice cu cele ale cauciucurilor examinate.

APOSTOLESCU (către Aganini): Ați auzit?

AGANINI: Da, că nu sînt surd! Dar tot nu pricep ce vreți de la mine!

SIMIONESCU: Cum nu pricepeți, cînd este atît de simplu? Avem dovada că ați ucis, cu mașina, un om.

AGANINI (exasperat): Ce-ai, dom'le?! Ești într-o ureche? Eu n-am ucis pe nimeni!

APOSTOLESCU (cu un calm forțat): Domnule Aganini, rugîndu-vă să nu mai ridicați tonul, vă cer încă o dată să-mi spuneți cum v-ați accidentat mașina.

AGANINI (dezorientat): Nu știu... Zău! Habar n-am...

APOSTOLESCU: Ați împrumutat mașina cuiva?

AGANINI (protestînd): Nu! Păi ce, am bîgat atîția bani în ea ca s-o împrumut nu știu cui?

APOSTOLESCU (cu regret): Modul în care vă apărați este de-a dreptul pueril. (Ridicîndu-se de pe scaun.) Vă rog să mergeți cu noi.

AGANINI (intrigat): Unde?

APOSTOLESCU: Vom continua discuția la inspectorat.

AGANINI (bătăios): Nu merg, dom'le, nicăieri!

APOSTOLESCU: Nu ne puneți în penibila situație de a trebui să vă luăm cu forța. Vă rog să ne urmați.

(Aganini pare că vrea să se opună, apoi, răzgîndindu-se, își trage cu furie pălăria pe cap și pornește sfidător spre ieșire.)

C O R T I N A

ACTUL al II-lea

Biroul anchetatorilor. Intră Apostolescu, urmat de Aganini și de Simionescu. Pe cînd Simionescu se duce spre masa lui de lucru și își pregătește notesul, Apostolescu îi indică lui Aganini scaunul din fața biroului la care se va așeza și el.

APOSTOLESCU : Pentru ce l-ați ucis pe Vasile Ionescu ?

AGANINI (interzis) : Pe cineee... ? ? !

SIMIONESCU : Pe inginerul Vasile Ionescu, fostul dumneavoastră coleg !

AGANINI (mai întii interlocat, apoi cu silă) : Fii, dom'le, serios ! Cred că e mai bine de jumătate de an de cînd nu l-am văzut.

APOSTOLESCU (cu un gest de nerăbdare) : Întrucît dumneavoastră vă mențineți pe poziția de a respinge acuzația, în pofida dovezilor existente, discuția noastră nu are deocamdată rost. De aceea, o vom mai amîna... ca să vă lăsăm timp de meditație, în arestul preventiv. (Către Simionescu.) Executarea !

AGANINI : Protestez !

(Simionescu se apropie și-l ia de braț pe Aganini. Cînd ajung lângă ușă, se încrucișează cu procurorul Mihai Lupu, care le face loc să iasă.)

APOSTOLESCU (venind în intîmpinarea noului venit) : Oh... Ce plăcere ! Ce mai faceți, tovarășe procuror ?

LUPU (acru, pe cînd dă mina cu Apostolescu) : De unde plăcere, în munca noastră ? (Refuză scaunul oferit de Apostolescu.) N-am timp. Am trecut numai să văd cum stați cu ancheta.

APOSTOLESCU : Mașina a fost identificată, dar proprietarul ei continuă să susțină că e nevinovat.

LUPU : I-a fost furată ? (După ce Apostolescu face un gest de negație.) Sînt lămurit. Cînd ești gata cu formele, anunță-mă. Dar vezi să nu te moșmondești prea mult... (Salută și pleacă.)

SIMIONESCU (intrînd) : Șefu', sînt pus pe fapte mari. Într-o oră i-am și întocmit dosarul.

APOSTOLESCU (făcîndu-i semn că nu e zor, ridică receptorul unui telefon și formează un număr) : Alo... Eugene, mai am o rugăminte... Nu, tot în legătură cu cazul Aganini. Vreau să știu dacă el a condus mașina... (Infuriindu-se.) Pentru că așa trebuie ! O verificare în plus nu strică...

(Cortina)

★

Arestul preventiv. Două rinduri de paturi suprapuse, o ușă metalică și o fereastră mică, cu gratii, aproape de tavan. Trei bărbați stau pe unul dintre paturi și, fumînd, joacă poker. Gică-Mînă-Iute are o figură de copil și este îmbrăcat în zeghe de închisoare. Nelu-Aspirator are o figură de borfaș și este îmbrăcat cu pantaloni și cu un pulover roșu de bum-bac. Jorj-Judecătorul are în jur de cincizeci de ani, păr alb, figură de intelectual, poartă un costum negru cu linie impecabilă ; deși nu are cravată, cămașa e albă și bine călcată.

GICĂ-MINĂ-IUTE : Plus trei cente.

NELU-ASPIRATOR (consultîndu-și cărțile) : Plătît, plus șase.

JORJ-JUDECĂTORUL : Da... Plus o mie.

GICĂ-MINĂ-IUTE (numărîndu-și banii) : Din păcate, n-am decît o mie... Așa că plătesc șec.

NELU-ASPIRATOR (își numără și el banii) : Șec și cu... (Pune pe pat trei sute de lei.)

GICĂ-MINĂ-IUTE : Domnu', zece cente, nu trei !

NELU-ASPIRATOR : N-am mai mult. Cu restu' vin...

GICĂ-MINĂ-IUTE (cu dispreț) : Ai bani, îi pui jos... Dacă nu, pa și pusi !

NELU-ASPIRATOR : Fii serios ! După ce-am pierdut atîția leșteni aici, poți să mă păsuiești cu celelalte șapte foi !

GICĂ-MINĂ-IUTE (intransigent) : Nu discut ! Cunoști regula jocului. Ai bani, joci... Nu, vino altă dată !

NELU-ASPIRATOR (protestînd, către Jorj-Judecătorul) : Nea Jorj, zi-i să se lase de chestii d-astea...

JORJ-JUDECĂTORUL (ridicînd din umeri) : Regret beaucoup, mon cher, dar regula e regulă ! Cine are bani joacă, cine nu, se uită...

NELU-ASPIRATOR (infuriat) : La mine nu vă merg chestii d-astea, dom'le... (Întinde mina să ia potul și aruncă cărțile pe pat.) Am caré de nouari...

GICĂ-MINĂ-IUTE (lovindu-l peste mînă și arătînd cărțile lui) : La baie ! Am caré de ași...

JORJ-JUDECĂTORUL (dîndu-i ușor mina la o parte, cu blîndețe) : Nu vă mai certați... Eu am o chintă roială la as... (la potul, în timp ce ceilalți doi se privesc buimăciți.)

GICĂ-MINĂ-IUTE (privind cum Jorj își așază banii, se dezmeticește) : Ia stai, nene Jorj ! Cum ai făcut 'neata chintă roială cu as, cînd toți cei patru ași se aflau la mine ? !

JORJ-JUDECĂTORUL (*mirindu-se*): Mon cher, dar știi că ai tupeu?! Eu nu-mi permit să te întreb de unde ai avut patru ași, iar tu îndrăznești să-mi ceri socoteală pentru unul singur?!

(*În timp ce Gică-Mină-Iute, fără replică, îl privește, se aude trăgându-se zăvorul ușii. Mai înainte ca aceasta să se deschidă, fișoarele, banii și cărțile dispar, iar cei trei bărbați ajung în paturile lor și se prefac că dorm.*)

Intră Aganini și, după ce se închide ușa, rămâne cu spatele sprijinit de ea, privind debusolat în jur. Nu mai are cravată și curea. Deoarece i s-au luat și șireturile, când va începe să meargă, va avea tendința să-și piardă pantofii.

Ceilalți trei, renunțând să se mai prefacă adormiți, îl examinează.)

GICĂ-MINĂ-IUTE (*constată înveselit*): Gineală ce moacă are! Să n-am parte decât de buzunare goale, dacă tipu' ăsta nu-i boboc!

NELU-ASPIRATOR (*aprobând, către Aganini, care-și șterge lacrimile sau poate numai broboanele de transpirație*): Gagiule, fără biziială! C-aici nu-i lănmormintare! Ia-o ușor, și-ai să te prinzi că la noi nu-i pă nasole... Poate că n-o fi haleala chiar ca la „Intercontinental“, dar se dă la ore fixe și, de bine de rău, merge. În ceea ce privește somnu'... E pă veresie, ca-n concediu...

GICĂ-MINĂ-IUTE: Știi să joci poker? (*După ce Aganini clatină din cap.*) Nu-i nimic! Te-nvățăm noi, numai parale să ai. Ai? (*Aganini continuă să-i privească buimac.*)

JORJ-JUDECĂTORUL (*coborînd din pat, se apropie de el și, întinzându-i mina, se recomandă*): Sint judecătorul Jorj.

AGANINI (*mirat*): Sinteti judecător?

NELU-ASPIRATOR: Dacă vrei să câștigi un proces, te adresezi cu toată încrederea la domnu' judecător... Dacă întâmplător îl câștigi, are grijă să vină și după suplimentul convenit. Iar dacă-l pierzi, aleluia dom'Jorj, că nu-l mai pupi... nici pe el, și nici gologanii pe care a apucat să-ți umfle!

GICĂ-MINĂ-IUTE (*cu capul întors spre Jorj, cu necaz*): Iar în ceea ce privește trișatu' la poker, e doctor! Și rade de-i stinge chiar și pe cei mai buni tovarăși de suferință...

JORJ-JUDECĂTORUL (*autoritar*): Gata cu trivialitățile!... (*Cu reproș.*) Sintem doar între gentlemen!... (*Către Aganini, cu bunăvoință.*) Pentru ce-ai fost reținut, mon cher?

AGANINI (*intimidat*): Pentru un accident de circulație.

GICĂ-MINĂ-IUTE (*către ceilalți doi, nelămurit*): Și, pentru un așa rahat, se toarnă la pîrnaie?

NELU-ASPIRATOR (*după ce se uită disprețuitor la Aganini, își vîră miinile sub cap, și, întinzîndu-se la loc în pat, constată scirbit*): Dacă fraierii au început să bage-n pension grabierii d-ăștia, aleluia, atmosferă colegială...

JORJ-JUDECĂTORUL (*asezîndu-și protector o mină pe umerii lui Aganini*): Pentru accident de circulație nu se arestează. Probabil că trebuie să fie la mijloc ceva mai complicat. Ce acuzație a fost formulată, mon cher?

AGANINI: Anchetatorul spune că am omorît un om.

NELU-ASPIRATOR (*interesat*): Cum l-ai curățat?

AGANINI (*vlăguit*): Dar n-am omorît pe nimeni!

GICĂ-MINĂ-IUTE: La noi nu ține vrăjeala! Ai făcut-o, ori ba?

AGANINI (*încurcat*): Nu... Adică, nu știu... Că în ultimul timp am fost mai mult beat decât trează...

NELU-ASPIRATOR (*compătimitor*): Chiar așa rău ești la matoleală, că nici nu mai știi ce-ai făcut?

AGANINI (*aprobînd*): Într-o noapte am lovit o mașină, și-abia a doua zi, când a venit proprietarul ei după despăgubire, mi-am amintit de accident, dar nu cine știe ce...

JORJ-JUDECĂTORUL (*întrerupîndu-l*): Nu este relevant cum s-au consumat lucrurile în fapt, ci cum te descurci în drept. Ai recunoscut invinuirea?

AGANINI: Ce să recunosc, cînd eu habar n-am de toată povestea?!

JORJ-JUDECĂTORUL: Bravo! Există martori? (*După ce Aganini infirmă.*) Excelent! Negi tot timpul, și-ai scăpat! Dacă nu recunoști, n-au ce-ți face!

GICĂ-MINĂ-IUTE (*aprobator*): Așa-i! Orice te întreabă, spui „nu“. Și, ca să fii mai convingător, începi să urli că-i înscenare și, pentru efect, te dai cu capul de pereți... Iar dacă o să curgă și-un pic de sînge, cu atît mai bine! Trucul ăsta e de milioane, nu condiția să știi să fii convingător. După ce te-a pus pe liber, vezi să nu-ți uiți prietenii... (*Arată spre el și spre ceilalți doi.*) Mai trimiți și tu cite-un pachetel cu niscaiva haleală și fișărușe. Da' să ai grijă, că cele mai mișto sint Kent-urile!

NELU-ASPIRATOR: Ce gabor te-a prîponit, vere?

AGANINI: Nu înțeleg...

JORJ-JUDECĂTORUL: Te-a întrebat cum îl cheamă pe ofițerul care te cercetează.

AGANINI: Ah!... Un căpitan... Apostol, sau cam așa ceva.

GICĂ-MINĂ-IUTE (incrustindu-se) : Apostolescu ? (După ce Aganini confirmă, face un gest de regret către ceilalți, care-î răspund în același mod ; către Aganini.) Ai ghinion ! La gagiul ăsta nu ține vrăjeala...

NELU-ASPIRATOR : Dacă vrei să fie nasulia mai mică, dă-te pă bune de la-nceput.

JORJ-JUDECĂTORUL (aprobându-l) : Dacă recunoști fără să-î măninci sufletul, îți acordă circumstanțe și scapi mai ușor...

GICĂ-MINĂ-IUTE (către ceilalți, în timp ce Aganini a devenit meditativ) : De la ăsta nu mai e nici o șansă să primim pachete la vorbitor...

(Cortina.)

★

Biroul anchetatorilor. Apostolescu și Maier sînt la sfîrșitul unei discuții. Simionescu, stînd la biroul lui, îi privește.

MAIER (indreptindu-se spre ieșire) : Acest capitol este închis în mod irevocabil. În consecință, te rog să reții, și pentru viitor, că timpul meu disponibil este prea mic ca să-mi permit să-l irosesc pentru capriciul unui anchetator ! Chiar dacă acesta îmi este și prieten...

SIMIONESCU (după plecarea lui Maier) : Șefu', într-adevăr, și eu cred că ar fi cazul să punem punct.

APOSTOLESCU (confirmînd cu resemnare) : Vox populi, vox... (Este întrerupt de intrarea lui Aganini.) Vă rog să luați loc... V-ați mai gîndit la discuția noastră ?

AGANINI (impulsiv) : Totul e o înscenare ! Nu recunosc nimic !

APOSTOLESCU : Sinteți liber să vă organizați apărarea după cum credeți că e mai bine. Totuși, sînt obligat să vă atrag atenția că ați ales o cale total greșită...

AGANINI (zeflemisitor) : Dacă mai continuați pe tonul ăsta înduioșător, am să încep să plîng de recunoștință pentru binele ce mi-l vreți...

APOSTOLESCU (aspru) : Nu mă aflu aici pentru a urmări binele sau răul cuiva, ci pentru a aplica legea, cu imparțialitate ! În ceea ce privește lacrimile, ar fi mai bine dacă vi le-ați rezerva pentru momentul cînd justiția își va pronunța sentința !

AGANINI (cu îndărătnicie) : Nu recunosc nimic. Totul e o înscenare !

SIMIONESCU (ridicîndu-și ochii de pe notes) : Ce-ai, domnule, de-î tot tragi cu înscenarea ? !

AGANINI (cu superioritate) : Știu eu ce știu ! N-am comis nici un accident și n-am omorît pe nimeni ! Acesta e unicul adevăr și am să-l susțin pînă-n

pinzele albe... Chiar dacă mi se pune capul sub ghilotină !

SIMIONESCU (amuzat) : Ghilotină... ?

APOSTOLESCU (calm) : Domnule Aganini, avem dovezi că dumneavoastră ați comis accidentul pe care-l cercetăm...

AGANINI : Totul este o înscenare ! La acuzații fanteziste, dovedi fanteziste !

APOSTOLESCU (o clipă emervat) : Domnule Aganini ! (Reușind să se stăpînească.) Invocați atît de des noțiunea de înscenare, încît am impresia că ați făcut un tic verbal. Dar, să lăsăm asta... Intrucît sinteți inginer și științele exacte n-ar trebui să vă fie străine, nu credeți că ar fi mai inteligent ca în primul rînd să aflați pe ce ne bazăm acuzația, și abia pe urmă s-o respingeți ?

AGANINI (disprețuitor) : Imi închipui ! Probabil că ați scos din vreun buzunar niscaiva martori de circumstanță, ca să nu spun mincinoși...

APOSTOLESCU (infirm) : După cum prea bine știți, accidentul n-a avut martori. În consecință, acuzarea se bazează în exclusivitate pe probe materiale. Niște probe a căror semnificație, prin profesia pe care o aveți, ar fi firesc s-o sesizați imediat. Bineînțeles, admițînd că-mi dați voie să vi le expun.

AGANINI (sarcastic) : Ei, chiar că m-ați făcut curios... Ia zi-le, dom'le !

APOSTOLESCU : Nu mai insist asupra faptului, deja discutat, că accidentul a fost comis de mașina dumneavoastră.

AGANINI : Admițînd că lucrurile stau așa, de unde rezultă că am condus-o eu ? Oare accidentul n-ar fi putut fi provocat de cîeva care mi-a furat mașina ?

SIMIONESCU : Bine, bine, dar de ce hoțul v-a mai adus-o înapoi în curte ? Riscînd să fie surprins chiar asupra faptului...

AGANINI (incurcat) : Asta nu înțeleg nici eu... În schimb, știu bine că în ultima săptămînă nu m-am mai urcat la volanul mașinii mele.

APOSTOLESCU (aprobativ) : Să știți că, din dorința de a elimina o posibilă eroare, am admis și noi o astfel de posibilitate. Criminalistul nostru a luat amprente de pe volan. Oare mai este nevoie să vă spun că erau în exclusivitate amprentele dumneavoastră digitale ?

SIMIONESCU (în completare) : Ceea ce indică, în mod indubitabil, că dumneavoastră ați fost ultima persoană care a condus mașina care a ucis un om !

AGANINI (uluit) : Erau amprentele mele... ? (Ingrozit, lovindu-se cu palmele peste obraji.) Dumnezeule !...

Deci, eu am comis accidental !... (*Distrus, cu capul plecat.*) Simt că-mi pierd mințile... (*Izbucnește în plins.*)

APOSTOLESCU (*după ce-l lasă să se mai liniștească*): Totodată, vă aduc la cunoștință că veți fi trimis în judecată pentru comiterea unui omor cu premeditare, deoarece accidental a reprezentat numai mijlocul prin care v-ați pus în aplicare intenția criminală.

SIMIONESCU (*în completare*): Această acuzație vă va conduce la o pedeapsă cu închisoarea, între 15 și 20 de ani !

Aganini, distrus, face un gest de indiferență.

APOSTOLESCU: Vă rog să relatați împrejurările în care ați comis omorul.

AGANINI (*continuuând să-și țină capul plecat*): Important este că l-am ucis pe bietul Ionescu... Restul nu mai are nici o importanță... (*Dă din umeri a nepăsare.*)

SIMIONESCU (*revoltat*): Ba este chiar foarte important, fiindcă eu trebuie să consemnez și împrejurările în care...

AGANINI (*ridicînd capul, îl întrerupe apatic*): Scrieți ce vreți... Voi semna orice...

APOSTOLESCU: Veți semna numai ce declarați din proprie inițiativă. Iar o declarație sinceră asupra circumstanțelor poate influența judecătorii în aplicarea unei pedepse mai mici.

AGANINI (*protestînd*): Dar nu vreau nici o reducere ! Cer pedeapsa maximă !

APOSTOLESCU: O astfel de cerere poate fi prezentată numai instanței de judecată ; mandatul meu se limitează la descoperirea mobilului, a vinovatului, și la stabilirea modului în care a acționat. De aceea, vă rog să-mi spuneți mai întâi : de ce ați vrut să-l suprimați pe Ionescu ?

AGANINI: Pentru că-l uram.

APOSTOLESCU: De ce ?

AGANINI: Tot timpul cît mi-a fost șef, mi-a făcut mizerii.

SIMIONESCU (*amuzat*): Dacă toți subalternii ar gândi ca dumneavoastră, n-ar mai exista picior de șef... (*Insinuant, la adresa lui Apostolescu.*) Șefule, zău că ar fi o idee de milioane !

APOSTOLESCU (*după ce-i răspunde printr-o privire amenințătoare, către Aganini*): Asta e o motivație puerilă.

AGANINI: Dar ce, eu susțin altceva ? Numai că, atunci cînd ți-ai pierdut mințile din cauza băuturii, nu logica este punctul forte. Probabil că, în seara cînd l-am omorît pe Ionescu, băusem mai mult ca de obicei...

APOSTOLESCU (*resemnat*): Să trecem peste asta... Dacă ați știut unde trebuia să-l așteptați pe Ionescu, înseamnă

că ați cunoscut și drumul pe care se inapoia de la serviciu. Cine v-a informat ?

AGANINI (*cu indiferență*): Toată fabrica era la curent cu traseul pe care venea și pleca...

APOSTOLESCU: Cum s-a petrecut accidentul ?

AGANINI: Nu știu... Nu-mi amintesc absolut nimic.

APOSTOLESCU: S-o luăm metodic ! Ce-ați făcut în ziua accidentului ?

AGANINI: Pînă la ora patru am stat la serviciu, apoi m-am dus să mînc la un restaurant, aproape de casă.

SIMIONESCU: Ce restaurant ?

AGANINI: „Izvorul rece“.

APOSTOLESCU: Pînă la ce oră ați stat acolo ?

AGANINI: Tot ce știu bine este că m-am întilnit în restaurant cu un fost coleg și ne-am incurcat. În rest, nu-mi mai amintesc nimic... A doua zi, amicul mi-a dat telefon să mă întrebe cum am dormit, ocazie cu care mi-a spus că eram atît de matolit încît, de teamă să nu mă calce vreun troleibuz, a trebuit să mă care pînă la colțul străzii mele... (*Oftînd.*) Ce grozav ar fi fost dacă mă izbea un troleibuz mai înainte de a-l fi ucis pe Ionescu...

APOSTOLESCU: Și, după ce-ați ajuns acasă ?

AGANINI (*ridicînd din umeri*): Tot ce știu este că a doua zi m-am trezit în pat și-am văzut că mă culcasem îmbrăcat.

SIMIONESCU (*către Apostolescu, cu iritare*): Dacă omul nu-și mai amintește, nu-și mai amintește... și gata ! (*Face semn că trebuie încheiat interogatoriul.*)

APOSTOLESCU (*ignorîndu-l*): Cine este amicul cu care ați băut ?

AGANINI: Badea, contabilul-șef al fabricii în care am lucrat cu Ionescu.

APOSTOLESCU: Mai aveți ceva de adăugat ?

AGANINI (*decis*): Așa cum v-am mai spus, cer să mi se aplice pedeapsa maximă !

APOSTOLESCU: Vă rog să-mi dați buletinul de identitate..

(După ce Aganini pune actul pe birou, Simionescu îl scoate afară.)

SIMIONESCU (*revenind și așezîndu-se grăbit pe scaunul lui*): Șefu', dacă mă lași în pace, într-o oră ți prezint actele de trimitere în judecată. (*Se apucă imediat de scris.*)

APOSTOLESCU (*apropiîndu-se și aruncîndu-i pe birou actul luat de la Aganini*): Mai tîrziu. Acum, repede-te la „Izvorul rece“ și cere relații despre momentul care ne interesează.

SIMIONESCU (tuindu-se cu minile de cap, desperat) : Bine, șefu', dar...
APOSTOLESCU (ferm) : Execută ordinul !

(Cortina)

★

Biroul anchetatorilor. Apostolescu e singur. Cînd începe să sune telefonul, intră și Simionescu.

APOSTOLESCU (răspunzînd) : 'trăiți !... Da, a recunoscut și regretă... Sigur că vi-l trimit, dar, în prealabil, mai am de făcut cîteva verificări... Dar de ce-i așa mare zor?... Mihai, eu pricep că nu e plăcut să lași dosare nerezolvate cînd pleci în concediu, dar ăsta nu e un motiv să mă joc cu soarta unui om... Pardon, n-am spus că e nevinovat, ci că vreau să stabilesc toate circumstanțele cazului !... Bineînțeles, în 24 de ore sint edificat. La revedere.

SIMIONESCU (după ce Apostolescu închide telefonul) : Procurorul ?

APOSTOLESCU (confirmînd) : Ce-ai făcut ?

SIMIONESCU : Aganini fiind binecunoscut în local, n-a trebuit să apelez la fotografie... (Arată buletinul de identitate și-l aruncă pe birou.) Într-adevăr, a fost la „Izvorul rece“, de la ora cinci și pînă la nouă seara, cînd a plecat făcut prăștie... Și nici nu-i de mirare... (Scoate o fițuică.) Am făcut o copie a notei de plată... (Citește.) 4 mci, 800 de grame de coniac și trei baterii de Cotești...

APOSTOLESCU : Cu cine a stat la masă ?

SIMIONESCU : Cu amicul de care ne-a vorbit... (Văzînd că Apostolescu începe să se plimbe prin birou, fără să-i mai acorde atenție.) Ai auzit ce-am spus ?

APOSTOLESCU (distrat) : Da... Bineînțeles...

SIMIONESCU : Acum mă lași să fac formele acestui caz de trei parale ?

APOSTOLESCU (preocupat, ocupîndu-și scaunul și începînd să facă niște socoteli) : ... Da... Bineînțeles... (Simionescu îl privește intrigat, ridică din umeri și se apucă de scris. După un timp.) Dane, cam cîte kilograme poate să aibă Aganini ?

SIMIONESCU (luat prin surprîndere) : Poftim ? !

APOSTOLESCU : O avea mai mult de 70 de kilograme ?

SIMIONESCU : Nu, nu cred... Dar de ce te preocupă asta ? (Începe să ridă.) Aha ! Vrei să știi dacă, față de porcăria făcută, are greutatea potrivită pentru tăierile de Ignat... ?

APOSTOLESCU (urmărindu-și concentrat ideea, mai face o socoteală și ridică

privirea spre Simionescu, care continuă să-l urmărească intrigat) : În momentul comiterii omorului, Aganini a avut o îmbibare alcoolică între 4,5 și 5 la mie... Asta îți spune ceva ?

SIMIONESCU (amuzat) : În ciuda socotelilor pe care le-ai făcut, nu cred că ai reușit să descoperi America. Fie și pentru simplul fapt că știam de la bun început că a comis omorul sub influența alcoolului. Acum, în sfîrșit, pot să-mi termin treaba ?

APOSTOLESCU : Bineînțeles că nu ! Am motive puternice să cred că Aganini nu se poate încadra în ecuația noastră.

SIMIONESCU (aiuri) : Poftim ? ! Vrei să spui că nu e! este autorul ? !

APCSTOLESCU (neutru) : În majoritatea cazurilor cercetate, pînă reușești să dibuiești o probă de incriminare, îți ies ochii din cap... Iar în cazul Aganini, ca niciodată, le-am primit potop.

SIMIONESCU : Și ce-i cu asta ? Spre șansa noastră, legea compensației ne-a fost favorabilă.

APOSTOLESCU : Așa mi-am spus și eu... Dar numai pînă în momentul cînd am văzut că Aganini, deși dorea cu toată sinceritatea să colaboreze cu noi, nu era în stare să-și amintească absolut nimic...

SIMIONESCU (exasperat) : După atîta băutură, mai e de mirare ? !

APOSTOLESCU : Nu mă surprinde faptul că nu-și mai amintește nimic, ci că a fost capabil să comită omorul de care-l acuzăm. Dacă după o îmbibare etilică de 4 procente se intră în comă alcoolică, cum a putut el cu aproape cinci procente, să-și conducă mașina cu atîta adresă ? Ba mai mult, să și-o garezze în curte ! O curte care, prin forma și îngustimea ei, pune probleme chiar și unui șofer abil. Nu mai spun — și cu mîntea limpede.

SIMIONESCU (dezorientat) : Nu m-am gîndit la acest aspect... Da, e bizar... Totuși Aganini recunoaște că...

APOSTOLESCU : Dane, deși nu este exclus ca eu să fabric niscaiva balauri, această supoziție trebuie verificată.

SIMIONESCU (ridicîndu-se de pe scaun) : Cum ?

APOSTOLESCU : Simplu. Începînd cu începutul începutului.

SIMIONESCU : Iar ?

APOSTOLESCU : Iar și iar, de cîte ori va trebui... (Se ridică și el și, petrecîndu-și un braț pe după umerii lui Simionescu, îl conduce spre ușă.) Te duci, împreună cu căpitanul Maier...

(Cortina)

Biroul anchetatorilor. Apostolescu cu totul pe birou și cu fruntea sprijinită în palmă. Aganini, urmat de Simionescu APOSTOLESCU (ridicându-se și invitându-l să ia loc) : Domnule Aganini, v-ați mai amintit ceva în legătură cu accidentul ?

AGANINI : Nu... Și să știți că m-am străduit, dar parcă așa avea capul gol... (Iși subliniază spusele lovindu-se cu degetul în frunte.)

APOSTOLESCU : Mda... Spuneți-mi, ați demontat vreodată volanul mașinii de pe butuc ?

AGANINI (mirat) : Nu... De ce s-o fi făcut ?

SIMIONESCU : V-ați cumpărat mașina de ocazie ?

AGANINI : Nu, nouă... De la I.D.M.S.

APOSTOLESCU : Cui i-ați împrumutat-o ?

AGANINI (intrigat) : Cui să i-o fi împrumutat ? ! Nimănui ! Doar n-am dat pe ea o avere ca s-o dau nu știu cui să mi-o facă chibrite.

APOSTOLESCU : Mașina avind trei rînduri de chei, vă rog să ne spuneți unde se află celelalte două.

AGANINI : Un rînd l-am pierdut încă de la început, cînd am luat-o în primire. Al doilea vi l-am dat dumneavoastră, iar al treilea l-am lăsat, pentru orice eventualitate, mecanicului care-mi întreține mașina.

SIMIONESCU : Cum se numește și unde poate fi găsit mecanicul dumneavoastră ?

AGANINI : Marian Manea, și este mecanic la garajul fabricii în care am lucrat cu Ionescu...

APOSTOLESCU (în timp ce intră Maier) : Vă mulțumesc, domnule Aganini.

MAIER (după ce Aganini iese cu Simionescu) : I-ați spus ceva ?

APOSTOLESCU : Alina timp cit bijbiim, n-are nici un rost să-i măresc confuzia. Ai stabilit ceva ?

MAIER (negînd) : Deși am vizitat toate magazinele cu piese de schimb auto, n-a ieșit nimica. În ultimele două săptămîni nu s-a vîndut nici un volan Dacia-1300...

APOSTOLESCU (îngîndurat) : Ar mai exista o pistă... Ce-ar fi dacă am verifica situația autoturismelor furate în noaptea accidentului ?

MAIER (aprobator) : Da, ar fi o idee.

APOSTOLESCU : Atunci, nu-mi rămîne decît să te rog...

MAIER (încruntîndu-se) : De ce eu ? ! Simionescu e responsabil cu ținutul fundului pe scaun ?

APOSTOLESCU : E deja pe teren.

MAIER (supărat) : Oare cînd ai să te decizi să mă lași să mă ocup și de problemele mele ? ! (Pornește înfuriat spre ușă, dar, înainte de a ieși, se întoarce și întreabă oftînd.) Barem te-ai

învrednicit să-l întrebi dacă nu și-a demontat singur volanul ? (Apostolescu confirmă și Maier iese.)

(Cortina)

★

Biroul anchetatorilor. Apostolescu privește pierdut pe fereastră.

SIMIONESCU (intrînd și arătînd peste umăr) : L-am adus pe Manea... (Văzînd că Apostolescu îl privește nedumerit.) E tipul după care m-ai trimis. Mecanicul lui Aganini.

APOSTOLESCU (punîndu-și mîna pe frunte) : Of !... Cred că un tratament cu glutacid nu mi-ar strica... Pofteste-l.

(Simionescu iese și revine însoțit de un tînăr frumuseț, cu nutrișoară de șmecher.)

MANEA (cătrec Apostolescu, luînd poziție militărească, jovial) : Să trăiți, tovarășe comandant. M-am prezentat la ordinele dumneavoastră.

APOSTOLESCU (dînd mîna cu el și arătîndu-i un scaun) : Știi de ce ai fost adus la noi ?

MANEA : Probabil că aveți vreo mașină de reparat.

APOSTOLESCU : N-ai ghicit. Ia mai încearcă !

MANEA (făcîndu-și cruce ; înveselit) : Să fiu al dracului dacă știu !

APOSTOLESCU (continuînd să blufeze) : Chiar n-ai nimic pe suflet ?

MANEA : Nici gînd ! E mai curat ca la crimă.

APOSTOLESCU : Bravo ! Dar cu mașina inginerului Aganini, cum e ?

MANEA (brusc, circumspect) : M-a reclamat aici ? (După ce Apostolescu înfirmă.) În definitiv, n-avea decît s-o facă ! Eu îi repar mașina pentru că ne cunoaștem mai de mult. Deci, vă rog respectuos să rețineți că-l ajut prietenește și numai în timpul meu liber. Așa că nu se poate pune problema c-aș umbla după ciubucuri !

SIMIONESCU (insinuant) : Adică-l ajutați numai din prietenie și de amorul artei. Fără să primești parale. Așa-i ?

MANEA (după ce ezită) : Ei, nici așa... Oj fi avînd eu nutră de prost, dar chiar timpit nu sînt ! În orice caz, nu l-am speculat. M-a plătit mai mult simbolic... (Inseninîndu-se.) Pă bune, aveți și dumneavoastră ceva de reparat ?

APOSTOLESCU (amuzat) : Parcă spuneai că repari numai mașinile prietenilor.

MANEA (cu șiretenie) : Dacă sînt sporterul lui Dinamo, nu-i firesc să-i în-

- drăgesc și să-i consider prieteni pe reprezentanții bravei noastre miliții ?
- SIMIONESCU (înveselit)** : Ești cam șmecheruț, băiete !
- MANEA (sceptic)** : Da' de unde ! Dacă eram cum ai spus dumneavoastră, n-ajungeam să mă luați la întrebări...
- APOSTOLESCU (devenind sever)** : Te ocupi de mult de mașina lui Aganini ?
- MANEA** : De când și-a luat-o, adică de vreo cinci ani.
- APOSTOLESCU** : Ai mult de lucru la ea ?
- MANEA** : Ori că-mi dă !... Păi, în ultimii trei ani, a bușit-o atîta, c-a trebuit s-o revopsesc de două ori...
- APOSTOLESCU** : Dar la direcție ce probleme a avut ?
- MANEA (gînditor)** : La direcție... ? Nu, nimic. Domnul Aganini e specializat numai în trosnirea caroseriei. (Rîzînd.) La treaba asta se pricepe ca nimeni altul.
- APOSTOLESCU** : Și-atunci... de ce-ai demontat volanul ?
- MANEA (neîncredător lovindu-se cu pumnul în piept)** : Eu ? ! Adică eu i-am scos volanul ? (După ce Simionescu încuviințează.) Nu, nici gînd ! Cred c-ați greșit adresa...
- SIMIONESCU** : Și totuși volanul a fost demontat de pe butuc.
- MANEA** : Poate o fi umblat p-acolo domnul Aganini... Deși nu prea văd de ce-ar fi făcut-o... Dar... (Cu ochii la Simionescu, își face iar semnul crucii.) Mare-i grădina lui Dumnezeu...
- SIMIONESCU (cu aparența seriozității, scuturîndu-și reverele hainei, ca pentru a se dezvinovăți)** : Faci o confuzie de persoană... În ciuda aparențelor, nu sînt chiar deloc un sfînt. Așa că, dacă tot ai chef să te închini la cineva, încearcă-ți norocul cu tovarășul căpitan.
- APOSTOLESCU (fără să-i acorde atenție, către Manea)** : În ce relații ești cu inginerul Vasile Ionescu ?
- MANEA (ridicînd din umeri)** : Eu știu ? Cîndva, pe cînd lucram la Fabrica de cazane, mi-a fost șef...
- SIMIONESCU (îi explică lui Apostolescu)** : Domnul Manea s-a transferat în urmă cu cîteva luni la un service pentru populație.
- APOSTOLESCU (către Manea, blufînd)** : Ce diferend ai avut cu inginerul Ionescu ?
- MANEA (surprins)** : De nici un fel ! Ce-aș fi putut avea eu de împărțit cu tovarășul Ionescu, care-i o bomboană de băiat ? !
- APOSTOLESCU** : Ce știi despre accidentarea inginerului Ionescu ?
- MANEA (mirat)** : A suferit un accident ? !
- APOSTOLESCU (intinzînd palma)** : Vreau cheile mașinii lui Aganini.
- MANEA (clătînd capul)** : Nu le iau de-acasă decît atunci cînd mă cheamă domnul Aganini.
- SIMIONESCU** : Și unde spuneai că te aflai luni-seara, să zicem în jurul orei unsprezece ?
- MANEA (rîzînd)** : N-am prea spus nimic despre așa ceva...
- APOSTOLESCU** : Perfect ! Ai acum ocazia s-o faci. Te ascult.
- MANEA (întrebător)** : Unde se poate afla un om căsătorit, la o astfel de oră... ? Acasă, bineînțeles !
- APOSTOLESCU** : Ai martori ?
- MANEA (după o ușoară ezitare)** : Da... Firește, soția și fetița mea...
- SIMIONESCU** : Unde locuiești ?
- MANEA (intrigat)** : Pentru ce ?
- APOSTOLESCU (explicînd cu bunăvoință)** : Așa se obișnuiește. Trebuie să luăm și confirmarea persoanelor pe care le-ai indicat.
- MANEA (speriat)** : Dar pentru ce ?
- APOSTOLESCU (brusc, cu asprime)** : Pentru că ne ascunzi adevărul !
- MANEA (indignat)** : În definitiv, felul în care-mi petrec timpul e o problemă strict personală ! Nu ?
- APOSTOLESCU (aproab, înțelegător)** : Așa stau lucrurile, de obicei... (Din nou sever.) Acum însă anchetăm un omor ! Pricepi ? !
- MANEA (părînd că n-a înțeles)** : Un omor... ?
- SIMIONESCU (tăios)** : De care nu ești străin !
- MANEA (siderat)** : Eu... ? Glumiți, așa-i ? (După ce privește chipurile împietrite ale anchetatorilor.) Dar pe cine am omorît ?
- APOSTOLESCU** : Pe inginerul Ionescu...
- SIMIONESCU (în completare)** : Folosindu-te de mașina lui Aganini !
- MANEA (însăpăimîntat)** : Nu-i adevărat ! Doamne ferește ! Uite cum cade pacoștea pe un om nevinovat... Habar n-am...
- APOSTOLESCU (înterupîndu-l)** : Ce-ai făcut luni-seara ?
- MANEA (tulburat)** : Vă spun... Vă spun tot ce vreți... Am fost la o doamnă...
- SIMIONESCU** : Numele și adresa !
- MANEA** : Mia... Mia Mavrodin. E vecină cu domnul Aganini... Am cunoscut-o pe cînd îi reparam mașina.
- APOSTOLESCU** : La ce oră te-ai dus la ea ?
- MANEA** : Ne-am înțeles pentru ora nouă, dar a trebuit să mai stau pe stradă, pentru că se vîntura prea multă lume

prin curte... (Recapătându-și buna dispoziție, cu un aer confidențial.) Știi, nu vroiam să-i creez probleme; e și ea căsătorită.

SIMIONESCU (zimbind): Soțul fiindu-i în delegație...

MANEA: Nu, la serviciu. Lucrează în schimbul trei...

APOSTOLESCU: Cît ai întîrziat în stradă?

MANEA: Vreo zece minute.

APOSTOLESCU: L-ai văzut pe Aganini întorcîndu-se acasă?

MANEA (aprobă rizînd): Era țândări. Noroc că-l căra cineva în brațe, altfel, pe cît era de matolit, sînt convins că s-ar fi întins pe caldarim ca o plăcintă.

APOSTOLESCU (după ce se uită semnificativ spre Simionescu): Cunoști persoana care-l ajută?

MANEA (infîrmînd): Dumneavoastră nu știți cum sînt luminate străzile? Era întuneric beznă...

APOSTOLESCU: Și-atunci, cum l-ai recunoscut pe Aganini?

MANEA: Simplu, cînd însoțitorul lui a deschis ușa și l-a vîrît în casă, s-a aprins lumina și l-am văzut pe domnul Aganini.

SIMIONESCU: Deci, l-ai văzut și pe însoțitorul lui.

MANEA: Numai domnul Aganini era cu fața spre mine, celălalt a intrat cu spatele. După cîteva minute, cînd m-am dus spre apartamentul unde eram așteptat, s-a stins lumina în casa domnului Aganini și persoana care-l însoțise, a plecat, trăgînd ușa.

APOSTOLESCU: Pînă la ce oră ai stat la doamna pe care ai vizitat-o?

MANEA (cu regret): Numai pînă la unsprezece, că mă temeam de gura nevastă-mi... Ca toate oltencele, e al năibii de geloasă...

SIMIONESCU (ironic): Asta e adevărată persecuție! Cum te poate bănuși de infidelitate, cînd dumneata ești mai nevinovat decît un îngerăș?

MANEA (rizînd): Dacă n-ar exista ispită, am nimeri cu toții în rai... Și n-ar fi nici o bucurie, din cauza înghețului...

APOSTOLESCU (preocupat): Cînd ai intrat, mașina era în curte?

MANEA (aprobînd): Iar mai tîrziu, am auzit cînd a fost scoasă în stradă.

APOSTOLESCU: Cît era ora?

MANEA (pe gînduri): Tochmai începusem să mă îmbrac... Deci, în jurul orei unsprezece fără un sfert...

SIMIONESCU: Ai văzut cumva cine se afla la volan?

MANEA (zimbind tolerant): Dumneavoastră, în situația mea, adică în compania unei femei frumoase, și cu toate condițiile necesare pentru a-i acorda atenția pe care o merita cu prisosință, v-ați fi uitat pe fereastră să vedeți ce face domnul Aganini cu mașina lui?

APOSTOLESCU (după ce privește amuzat spre Simionescu): Domnule Manea, îți mulțumesc pentru explicații. Ești liber.

MANEA (ridicîndu-se în picioare, odată cu apariția lui Maier): Sper că nu mai este cazul să discutați cu soția mea...

SIMIONESCU (răutăcios): Din contră, abia acum avem motive! Trebuie să ne confirme că, într-adevăr, luni-seară ai fost cu doamna Mavrodin. Doar nu-ți imaginezi că poți ieși numai pe cuvînt de onoare de sub bănuiala că ai comis chiar dumneata accidentul?!

APOSTOLESCU (văzînd cît este Manea de înspăimîntat): Du-te liniștit la treaba dumitale... Colegul meu e pus pe glume... (După ce Manea iese, făcînd temenele către Maier.) Ai făcut ceva?

MAIER (confirmînd): În seara care ne interesează s-au furat cinci autoturisme Dacia. Iar unul dintre acestea a fost găsit în apropiere de locuința lui Aganini. Și, întrucît avea două cauciucuri și aparatele de bord sparte, tapițeria sfîșiată și...

APOSTOLESCU (intrîndu-l surîzător): Și volanul lipsă!

MAIER (rizînd): Dar deștept mai ești! Chiar așa a și fost.

APOSTOLESCU: Iar amprente străine de ale proprietarului, ioc!

MAIER (confirmînd cu subînțeles): Exact, ioc! Colegii de la Circulație mergeau pe versiunea unui act de vandalism și nu s-au supărat cînd le-am spus că le preiei tu cazul.

APOSTOLESCU (către Simionescu): Acum, se poate afirma că stăpînim toate elementele cazului și cunoaștem cu precizie modul în care a acționat criminalul...

MAIER (ironic): Afișezi o asemenea satisfacție, încît mă vîd obligat să-ți reamintesc că omiți un „fleac“ de amănunt!

SIMIONESCU: Care?

MAIER: Identitatea criminalului.

SIMIONESCU (mîndru): Ba o cunoaștem!

MAIER: Prezumtiv sau cu certitudine?

APOSTOLESCU (după o scurtă ezitare): Aș spune cu certitudine, deoarece criminalul nu poate fi nimeni altul decît necunoscutul care l-a adus pe Aganini acasă.

MAIER (sarcastic) : Ah ! Dacă criminalul e un necunoscut, e clar... N-ai probleme !

APOSTOLESCU : Necunoscutul este, ca să zic așa, necunoscut numai pe porțiunea de drum dintre locuința lui Aganini și colțul străzii, adică pe câteva zeci de metri. În schimb, știm cine l-a condus pe amicul nostru de la restaurant pînă la colțul străzii, de-a lungul citorva bune sute de metri.

MAIER : Drept care, te gîndești că ai de-a face cu una și aceeași persoană ?

APOSTOLESCU (amuzat) : Aș putea gîndi altfel ?

MAIER (sceptic) : De ce n-ai admite și posibilitatea ca Aganini să fi fost abandonat la colțul străzii de referință, de unde intervine, în chip de bun samaritean, exact necunoscutul... necunoscut ?

APOSTOLESCU (negînd) : Cine s-a chinuit cărîndu-l atîta drum, l-ar fi dus pînă acasă...

MAIER : Și paharul cu apă se umple la un moment dat, după care se revarsă numai cu o singură picătură. Cînd l-a ajuns oboseala, s-a lăsat pîgubaș de cărat și, proptindu-l de un zid, și-a văzut de drum. Nu-i posibil ?

APOSTOLESCU : Nu. Pentru că versiunea ta are un viciu care generează o întrebare de fond. Cum de-a știut binevoitorul, care l-a cules întimplător de pe stradă, unde locuiește ?

SIMIONESCU (intervenind în discuție, de la biroul lui) : Chiar mai mult. A știut cu precizie care e apartamentul și cum se descurcă ușa.

APOSTOLESCU : Deci, prin coroborarea acestor elemente, se poate admite că individul care va ocupa locul lui Aganini este un necunoscut... cunoscut !

MAIER (tot sceptic) : Vă doresc să aveți dreptate.

APOSTOLESCU : Exact același lucru, ni-l dorim și noi...

(Cortina, în timp ce se îndreaptă cu toții spre ieșire.)

★

O cameră de zi, mobilată somptuos. O femeie tînără și frumoasă, într-un nêgligé transparent, ținînd într-o mînă un pahar-balon și în cealaltă o țigară, dansează de una singură după o melodie de jazz-hot, lîngă un magnetofon. Auzind soneria, așază paharul pe masă, lîngă o sticlă de whisky și un pachet de Kent, și iese.

CORINA (din off) : Regret, dar nu e acasă. Trebuie să sosească din moment în moment. Vă rog să poștiți... (Reapare, urmată de Apostolescu și de

Simionescu care remarcă luzul inconjurător. Ambii poartă uniforme.)

APOSTOLESCU (scuzîndu-se) : N-aș fi vrut să vă deranjăm... Dar am ajuns la fabrică după terminarea programului. Am sperat să fim mai norocoși încercînd acasă...

CORINA (cu ochii alunecoși de la unul la celălalt, îl oprește) : Din punctul meu de vedere nu e unul deranj, ci o surpriză plăcută. Știți, mă plictisem teribil... Doi bărbați atît de chipeși pică foarte bine. Așa că vă rog să luați loc... (După ce anchetatorii se așază în fotolii, le arată sticla de whisky.) Nu v-ar suride ideea ?

SIMIONESCU (refuzînd) : Sintem în timpul serviciului...

APOSTOLESCU (grăbindu-se să-l întreprună, pe cînd îi arată ceasul) : Nu mai sintem ! (Către Corina, surizător.) O invitație atît de ispititoare, din partea unei persoane atît de ispititoare... este într-adevăr ispititoare.

CORINA (bătînd bucuoasă din palme) : Bravo ! Îmi plac teribil băieții de viață... (Deschide ușa barului, aduce pahare și arată spre sticlele cu etichete străine dinăuntru.) Poate doriți altceva ?

APOSTOLESCU (arătînd paharul ei) : Preferința dumneavoastră este și preferința mea.

(Corina, chicotînd flatată, toarnă în pahare și îi servește.)

SIMIONESCU : Sinteți fiica domnului Badea ?

CORINA (încruntîndu-se) : Ce idee ! Sint soția lui, domn'e !

APOSTOLESCU (intervenind repede, pentru a reduce efectul gafei, cu aplomb) : Colegul meu este un șmecher și jumătate. Știți... (Dă din cap muștrător spre Simionescu.) Prin întrebarea lui, urmarea de fapt să aducă un omagiu proșpătîmii și remarcabilei dumneavoastră frumuseți.

CORINA (măgulită, surizînd cochet) : Ei, nu sint chiar așa de frumoasă...

APOSTOLESCU (continuîndu-și jocul, cu o ironie disimulată, ridică paharul spre ea) : Închin acest pahar în onoarea celei mai frumoase femei de pe continent... Ba chiar de pe planetă !

CORINA (numai zîmbet de plăcere) : Vai, ce frumos știți să vorbiți... (Își apropie fotoliul de al lui Apostolescu și, așezîndu-se, e atentă să-și expună mai bine picioarele.)

APOSTOLESCU (privînd admirativ în jur) : Aveți o casă foarte frumoasă. Locuiți de mult în acest paradis ?

CORINA (așezîndu-se picior peste picior) : Numai de cinci-șase luni, de cînd am devenit și oficial doamna Badea. Deși

il cunoașteam pe soțul meu de peste doi ani, dragostea noastră n-a putut fi legalizată decât după decesul soției lui.

SIMIONESCU (cu compasiune): Dar ce i s-a întâmplat?

CORINA (cu indiferență): S-a prăpădit din cauza gripei care a bîntuit în februarie trecut.

SIMIONESCU: Îmi pare rău...

CORINA (cu dispreț): Eh!... Era destul de bătrînă... Cred că era trecută de patruzeci de ani.

APOSTOLESCU (mimînd nepăsarea): Așa e viața... Morții, cu morții, viii cu viii. (*Făcîndu-i ochi dulci.*) Sînteți studentă?

CORINA: Am încercat la Filologie de mai multe ori, dar, neavînd pile, n-am reușit. În orice caz, nu mă las pînă n-o să fiu admisă.

SIMIONESCU (adoptînd și el atitudinea de flaterie sistematică): Toată admirația mea, pentru perseverența cu care luptați să intrați în facultate, deși n-aveți pile, ca alții.

CORINA (aprobîndu-l): Chiar așa! Iar la nevoie, îmi pot permite să candidez și de o sută de ori, pentru că tot n-am serviciu.

APOSTOLESCU: Îmi închipui că trebuie să fie foarte plictisitor să stai toată ziua în casă și să înveți...

CORINA (pufnînd a dispreț): Chiar am eu față de tociară? Aș! Știu o mulțime de posibilități de distracție.

APOSTOLESCU (aprobator): Așa mai înțeleg și eu! Viața trebuie trăită. Sînteți bucurătoare?

CORINA: Nu, clujeancă.

SIMIONESCU: Și unde ați locuit pînă v-ați mutat în această superbă casă?

CORINA: La o cunoștință a soțului meu, într-o cameră mobilată... (*Se ridică și ia sticla pentru a turna în pahare.*)

APOSTOLESCU (privindu-și ceasul, o oprește și se ridică în picioare): Îmi pare rău, dar mai avem cîteva drumuri de făcut.

CORINA (dezamăgită): Chiar nu mai puteți rămîne?

APOSTOLESCU (arătîndu-se dezolat): Imposibil. Dar, dacă v-ar face plăcere, vom căuta altă ocazie.

CORINA (provocatoare): Oricînd mi-ar face plăcere! Veniți și mîine?

APOSTOLESCU (ridicînd din umeri): S-ar putea. (*În timp ce se îndreaptă spre ieșire.*) Vă rog să-i spuneți soțului dumneavoastră că-l rugăm să treacă mîine pe la noi...

(*În timp ce Simionescu iese, Corina îl apucă pe Apostolescu de mînă și-i dă de înțeles că-l așteaptă să vină înapoi, singur. Apostolescu, simulînd regretul, îi arată din nou ceasul.*)

(Cortina.)

★

Biroul anchetatorilor. Apostolescu și Simionescu continuă o discuție.

SIMIONESCU: Și, cu Aganini ce facem?

Trebuie să-l eliberăm.

APOSTOLESCU (negînd): E de preferat să-l mai ținem.

SIMIONESCU (contrariat): În ce scop?

APOSTOLESCU: Ca să-l lăsăm pe adevăratul autor să creadă că și-a atins scopul, furnizîndu-ne un țap ispășitor. Dacă și-ar da seama că i-am descoperit jocul, ar intra în alertă și ne-ar putea crea probleme. Și-apoi... pentru cît s-a străduit ca să ne inducă în eroare, i se cuvine și lui o satisfacție, fie și efemeră. (*Rizînd.*) Deci, să ne purtăm elegant.

SIMIONESCU (aprobîndu-l amuzat): De altfel, cît stă la noi, nu poate să tragă la mînea... Și nu-i strică o cură de dezalcoolizare...

(*Sună telefonul.*)

APOSTOLESCU (răspunzînd): Da... Da... să poftescă.

SIMIONESCU: A venit?... (*După ce Apostolescu confirmă.*) Și, care e mobilul?

APOSTOLESCU (ridicînd din umeri): Fiecare lucru la vremea lui...

BADEA (intrînd radiios în birou și dînd mîna cu ei): Îmi pare tare rău că nu m-ați găsit ieri-seară acasă. Mi-ar fi făcut multă plăcere să fi ciocnit un pîhărel cu dumneavoastră.

SIMIONESCU: Dar cine spune c-au intrat zilele-n sac?

APOSTOLESCU: În orice caz, soția dumneavoastră a știut să vă suplinească, dovedindu-se o gazdă deosebit de agreabilă.

BADEA (cu convingere): Așa este. E un om minunat. Am avut șansa s-o cunoșc imediat după ce mi-am pierdut soția. Fără ea, nu văd cum mi-aș mai fi putut reveni din suferința în care mă zbăteam...

APOSTOLESCU (înțelegător): Aganini susține că luni-seară s-ar fi aflat cu dumneavoastră.

BADEA (uluit): Aganini?!... Dar ce probleme aveți cu el?

APOSTOLESCU (mirat): Ah, nu v-am spus încă...? Păi, el este autorul accidentului.

BADEA (neîncrezător): Nu se poate!

SIMIONESCU: Și, totuși, asta e situația.

BADEA: Nici nu e de mirare, dacă a fost în stare să se urce la volan în halul de beție în care era... Deci, din punctul dumneavoastră de vedere, lucrurile sînt clare.

APOSTOLESCU (convins): Desigur. Acum ne aflăm în faza întocmirii dosarului și trebuie să stabilim circumstanțele accidentului.

BADEA (*amabil*): V-aș putea ajuta cu ceva ?

APOSTOLESCU (*confirmind*): Intrucit a părăsit localul cu dumneavoastră, vrem să știm dacă s-a mai întâlnit cu cineva pe drum.

BADEA (*arătându-se incurcat*): Nu știu... Ca să fiu sincer, și eu eram afumat bine... Tot ce-mi amintesc este că l-am condus, pe bulevard pînă la colțul străzii pe care spunea că locuiește. Alit...

SIMIONESCU (*zimbitor*): Dacă tot erați pus pe fapte bune, de ce nu l-ați dus pînă acasă ?

BADEA: Nu numai că nu știam unde locuiește, dar, vă mărturisesc, mă și săturasem de privirile compătimitoare ale trecătorilor, care se uitau după noi, cum ne tiram pe trei cărări.

SIMIONESCU: Ce-ați făcut după ce v-ați despărțit de el ?

BADEA (*rizind cu poftă*): Ce să vezi ! Ca în romanele polițiste... Clasicul alibi !

APOSTOLESCU (*mimind disprețul*): Aș ! Nimic altceva decît un formalism plictisitor și inutil. (*Scuzîndu-se*.) Dar, ce să-i facem ? Meseria-i meserie...

BADEA (*rizind*): Sau, după cum se mai spune, dacă-i ordin... cu toată plăcerea !

APOSTOLESCU (*ținîndu-i izonul*): Intocmai... Vă ascultăm.

BADEA (*concentrîndu-se*): Deci... La nouă ne-am despărțit... Cinci minute mai tîrziu, ajungînd în Piața Rosetti, m-am urcat în tramvaiul 5. Din păcate, n-am ajuns prea departe !

SIMIONESCU: De ce ?

BADEA: Pentru că două pușlamale s-au luat la bătaie cu un controlor și, urgent, am ajuns la secția a șasea de miliție, pe post de martor. Însă, spre șansa mea, ofițerul de serviciu și-a dat seama că miros a doagă și, după vreo oră, s-a lipsit de prezența mea.

APOSTOLESCU: La ce oră ați ajuns acasă ?

BADEA: Văzînd că tramvaiul nu mai vine, am pornit pe jos... Bineînțeles că soția mea m-a luat imediat în primire cu tărăboi, susținînd că ar fi două dimineața... Dar sînt sigur că exagera, ca toate femeile în asemenea situații.

SIMIONESCU: V-ați întâlnit cu cineva după ce ați plecat de la secție ?

BADEA (*infirmînd*): Tot ce-mi mai amintesc este că, ajungînd în fața blocului meu, am văzut un milițian admones-tînd cîțiva tineri, care, făcînd pe trubadurii, tulburau liniștea cetățenilor.

APOSTOLESCU (*amuzat*): Și, astfel, ați ajuns din nou martor la miliție...

BADEA (*făcînd haz*): Dar ce, mai eram fraier ? Avînd deja experiență, m-am

făcut că nu-i vîd și, tiptil, m-am strecurat în bloc...

APOSTOLESCU (*ridicîndu-se*): Nu-mi rămîne decît să vă mulțumesc pentru concursul acordat...

BADEA (*urmîndu-i exemplul*): Sprijinirea organelor de ordine e o datorie cetățenească... (*În timp ce dă mina cu anchetatorii*.) Prin urmare pol conta pe participarea dumneavoastră la golirea cîtorva păhărele cu ceva bun-de-tot ?

APOSTOLESCU (*aprobind, bucuros*): În mod sigur !

BADEA: Cînd ?

APOSTOLESCU: Cu proxima ocazie. În prealabil vă dăm un telefon pentru stabilirea amănuntelor.

BADEA (*salută amical, fluturînd din mînă*): Abia aștept ! Pe cit mai curînd... (*Iese.*)

APOSTOLESCU (*devenînd brusc sever*): Știi ce-ai de făcut, Dane ? (*Simionescu, aprobind, își include notesul și pornește spre ușă.*)

(Cortina.)

★

Biroul anchetatorilor. Simionescu intră și se duce spre telefon. Apare și Apostolescu.

SIMIONESCU (*pe cînd formează un număr*): Bei o cafeluță ?

APOSTOLESCU (*strîmbîndu-se*): E cu năut.

SIMIONESCU (*scuturîndu-se și punînd repede receptorul jos*): Brrr...

APOSTOLESCU: Ce-ai făcut ?

SIMIONESCU (*cu regret*): Iar pistă falsă. Nu Badea e omul căutat.

APOSTOLESCU (*incruntîndu-se*): Povesteste !

SIMIONESCU (*numărînd pe degete*): Primo, pînă la 10,20, s-a aflat într-adevăr la secție... Secundo, conflictul dintre trubaduri și subofițer este real...

APOSTOLESCU: La ce oră ?

SIMIONESCU (*ridicînd din umeri*): Exact la unsprezece fără cinci.

APOSTOLESCU (*contrariat*): Nu se poate !

SIMIONESCU: Ba uite că se poate. În consecință, dacă în jurul orei unsprezece se afla în fața casei lui, este exclus să-l fi ucis pe Ionescu, la o distanță de cîțiva kilometri.

APOSTOLESCU (*incepînd să se plimbe preocupat prin birou*): Nu-i posibil... E absurd...

SIMIONESCU: Și mai absurd ar fi dacă am persista...

APOSTOLESCU (*fără să-l asculte*): Intrucît tot ce-a făcut dovedește că are o minte diabolică, de ce n-am admite că ne-a furnizat un alibi fabricat ?

SIMIONESCU : Admiți că e posibil ca un individ să se afle simultan în două locuri diferite ?

APOSTOLESCU (*decis*) : Mai există o eventualitate... și o vom adopta ! Excludem faptul că are alibi !

SIMIONESCU (*aiurit*) : Glumești ? ! Cum putem exclude un fapt probat ? !

APOSTOLESCU : Așa cum ai auzit ! El e autorul. Și, dacă nu perseverăm, rămâne nepedept pentru fapta sa abominabilă !

SIMIONESCU (*protestînd*) : Bine, dar poate că, în ciuda părerii noastre, nu e vinovat ?

APOSTOLESCU : Vom vedea. Mai întii, însă, vom declanșa investigații complementare !... (*Trage telefonul spre el și formează un număr.*) Alo ! Economicul ?... Cu maiorul Ciocârdel, vă rog... Fânică ?... Da, eu. Am o rugămintă... O vodcă ? Ah ! Ți-o datorez mai de mult ?... Da, îmi amintesc. Ajută-mă, și-o bem dublă... Există un individ care, după toate aparențele, are un nivel de trai nejustificat de ridicat... Ion Badea, contabil-șef la Fabrica de cazane... Să știi că arde, așa că mișcă-te cît mai repede...

SIMIONESCU (*contrariat*) : Ce are una cu alta ?

APOSTOLESCU : Nici eu nu știu... Dar apărarea lui trebuie să aibă niște fisuri ! Iar ca să le găsim, mai întii trebuie să le căutăm...

(*Cortina.*)

★

Biroul anchetatorilor. Simionescu stă pe scaunul lui și suflă în ceașca de cafea.

APOSTOLESCU (*intrînd*) : 'neața, Dane !... (*Simionescu nu-i poate răspunde fiindcă și-a opărit gura și încearcă să și-o răcorească făcîndu-și vînt cu palma.*) Așa-ți trebuie, dacă bei din zeama aia dezgustătoare...

SIMIONESCU (*arătînd cu mina spre ceașca așezată pe biroul lui Apostolescu*) : E... e... veritabilă, domn'e !

APOSTOLESCU (*neîncercînd*) : Asta să i-o spui lu' mut'u' ! (*Fiindcă Simionescu insistă, arătîndu-i ceașca, se apropie și adu-mecă.*) Da, mă, ai dreptate ! (*Soarbe și arată prin gest că e grozavă.*) Mă Dane, da' asta-i altă viață ! De unde o fi apărut ?

SIMIONESCU : Cred că e din stocurile capturate de Economic..., de la contra-ban-diști... Apropo... (*Arată spre telefon.*) Te-a căutat maiorul Ciocârdel. Zicea să-ți transmit că l-a ghicit pe Badea.

APOSTOLESCU (*zorit*) : Adică ?

SIMIONESCU (*flegmatic*) : Știi că Badea, printre altele, era și președintele casei de ajutor reciproc ?

APOSTOLESCU (*contrariat*) : De unde să știu ?

SIMIONESCU : Ei bine, află că era !

APOSTOLESCU : Mă rog... Și, ce-i cu asta ?

SIMIONESCU : Este, că a scăpat mina în ea. În ultimii doi ani, a sustras aproape trei sute de mii. De ieri, e cercetat în stare de arest.

APOSTOLESCU (*după ce șuieră a admirație*) : Asta da, sumă frumoșică !

SIMIONESCU : Mie-mi spui ? Cu banii ăștia cumperi o Dacia, și-ți mai rămîne să cheltuiești prețul a încă trei... Numai că noi, dacă-mi amintesc bine, trebuia să prindem un criminal, nu un escroc !

APOSTOLESCU (*cu subînțeles*) : Se poate face moarte de om pentru sume incomparabil mai mici decît cea delapidată.

SIMIONESCU : Vrei să spui că ai stabilit mobilul ?

APOSTOLESCU (*incurcat*) : Îl simt, însă nu reușesc să-l concretizez... Oricum, nu mobilul mă preocupă, ci dovedirea vinovăției. Deși cunoaștem modul în care a fost suprimat Ionescu, trebuie să admitem că lucrătura criminalului a fost atît de subtilă încît, de fapt, nu poate fi dovedită.

SIMIONESCU : Și, cum ne descurcăm ? (*Apostolescu se uită în tavan și ridică din umeri.*) Apelăm la vreo divinitate ?

APOSTOLESCU (*înveselit*) : Doamne fe-rește ! (*Se bate repede peste gură și, prefăcîndu-se că privește speriat în jur, cu un aer complice.*) Să nu afle cineva că sîntem mistici !

SIMIONESCU (*rizînd*) : Ți-e teamă că ne transferă cu serviciul la Patriarhie ?

APOSTOLESCU : Cum n-am motive să cred că pe acolo se plătesc solde mai mari, e de preferat să ne păstrăm slujbele pe care le avem... (*Redevenind serios.*) Dane, tu ai sesizat că între depozitia lui Badea și cea a soției lui există o neconcordanță ?

SIMIONESCU : Te referi la faptul că el susține că și-ar fi întîlnit actuala soție după decesul primei... în timp ce ea admite că a fost întreținuta lui, doi ani înainte ?

APOSTOLESCU : Și nu ți se pare curios ? SIMIONESCU : Badea n-ar fi primul bărbat căsătorit care are o amantă. În rest, el, din pudoare, încearcă să salveze aparențele, iar ea, fiind, așa cum ai văzut-o, gisculiță, nu-și bate capul cu probleme de morală.

APOSTOLESCU (*sceptic*) : Da, s-ar putea să fie o explicație, dar nu unica.

SIMIONESCU : Adică ?

APOSTOLESCU : Oare faptul că perioada în care încep sustragerile de la C.A.R. coincide cu aceea în care își cunoaște amanta n-ar putea să aibă și un alt substrat ?

SIMIONESCU (*intrigat*) : Ca, de exemplu ?
APOSTOLESCU (*parcă ar vrea să-i răspundă, apoi se răzgîndește*) : Nu, mai întâi să verificăm. Hai cu mine ! Iese. *Simionescu, după ce-l urmărește cu privirea, mirat, se grăbește să-l urmeze.*

(Cortina.)

★

Un cabinet de consultații medicale.
DOCTORIȚA (*din off*) : Cine urmează ?
(*Odată cu doctorița, apare Apostolescu, iar după câteva clipe, și Simionescu. Anchetatorii sînt îmbrăcați civil.*)
APOSTOLESCU : Sărut mîna !

DOCTORIȚA (*cu spatele*) : Ce vă supără ?
(*Intorcîndu-se, îl vede și pe Simionescu.*) Unul dintre dumneavoastră să aștepte afară.

SIMIONESCU : Sîntem împreună, doamnă doctor.

DOCTORIȚA (*fermă, arătîndu-i ușa*) : Se poate, dar eu nu dau consultații colective !

APOSTOLESCU (*arătîndu-i legitimația*) : Venim în interes de serviciu.

DOCTORIȚA : Asta e cu totul altceva. Vă rog să luați loc și să-mi spuneți cu ce vă pot fi de folos.

APOSTOLESCU (*refuzînd invitația*) : Mai aveți mulți pacienți, și nu vrem să vă reținem mai mult decît minimul necesar. (*După ce Simionescu îi înmînează un formular și el îl dă doctoriței.*) Dumneavoastră ați completat acest certificat de deces ? (*Doctorița îl privește, aprobă contrariată și i-l restituie.*)

APOSTOLESCU (*dîndu-i-l înapoi lui Simionescu*) : Aveți convingerea că a fost un deces firesc, normal ?

DOCTORIȚA : Credeți că altfel l-aș fi eliberat ?

SIMIONESCU : Sînteți sigură că decesul a fost cauzat de gripă ?

DOCTORIȚA (*descheindu-și halatul, iritată*) : Dacă credeți că vă pricepeți mai bine, luați halatul și poștiți în locul meu !

APOSTOLESCU : Am venit la dumneavoastră să vă rugăm să ne ajutați. Nu vă punem la îndoială capacitatea profesională.

DOCTORIȚA (*încheiîndu-se la loc*) : Mă rog, vă ascult.

APOSTOLESCU : Întrucît există prezumția că pacienta dumneavoastră ar fi putut să fie ucisă... (*În timp ce interloautoarea îl privește uluită.*) Vă rugăm să ne spuneți tot ce știți despre decedată.

DOCTORIȚA : Constatînd că are gripă, i-am prescris tratamentul clasic și i-am dat un concediu medical. Și, după o săptămînă... (*ridicînd din umeri*) ...decesul !

SIMIONESCU (*luînd notițe*) : Înainte de eliberarea certificatului de deces, ați examinat-o din nou ?

DOCTORIȚA : Bineînțeles ! Mai cu seamă că înainte cu o zi constataseam o ameliorare evidentă. N-am remarcat însă nici o urmă de violență.

APOSTOLESCU : Sufocare cu perna ?

DOCTORIȚA : Exclus ! Colorația era normală.

APOSTOLESCU : Dar... o substanță toxică ?

DOCTORIȚA : V-am spus, nimic care să atragă atenția.

SIMIONESCU (*nerăbdător*) : Dacă remarcaseți cu o zi înainte, ameliorarea de care ne-ați vorbit, cum de nu vi s-a părut suspect decesul intempestiv al pacientei dumneavoastră ?

DOCTORIȚA : Țin să vă reamintesc că gripa din iarna trecută a făcut ravagii ; decesele n-au reprezentat situații de excepție. În consecință, am apreciat că a făcut o cădere, urmată de un stop cardiac. Dealtfel, dacă nu mă înșel, dumneavoastră nu sînteți absolut convins că a murit datorită unui act criminal.

APOSTOLESCU (*aprobînd-o*) : Întocmai. Numai că existența acestei bănuieli ne obligă să stabilim adevărul, oricare ar fi el. Vă rog să-mi spuneți cine din familie s-a ocupat de bolnavă.

DOCTORIȚA : Soțul ei. S-a învoit de la serviciu și a vegheat-o permanent. Motiv pentru care se surmenase atît de rău, încît a trebuit să-i prescriu și lui niște meprobat. Rareori am întîlnit un bărbat atît de atent cu soția lui... Sînt convinsă că a iubit-o foarte mult.

APOSTOLESCU (*sărutîndu-i mina*) : Scuzăți-ne că v-am răpit din timp...

DOCTORIȚA : Intenționați să mergeți mai departe ?

(*Apostolescu confirmă și pornește spre ușă.*)

(Cortina.)

★

Cabinetul procurorului. Lupu și Apostolescu continuă o discuție aprinsă.

LUPU (*disprețuitor*) : În loc să-mi prezînti dosarul de trimitere în judecată, îmi oferi niște prezumții fantasmagorice ! Și, culmea tupeului, te mai arăți și surprins că nu vreau să te ascult !
APOSTOLESCU : Repet : cînd un bărbat de cincizeci de ani se înamorează de o femeie care n-are nici jumătate din

vîrsta lui, și, pentru a o păstra, se apucă să fure sute de mii de lei, poate să ajungă și la moarte de om...

LUPU (*neînduplecat*): Astea sînt povești de adormit copiii! Revin la întrebarea inițială: poți să-ți susții afirmațiile prin dovezi?

APOSTOLESCU: Pentru a le putea produce, am nevoie de sprijinul tău. De aceea mă și aflu aici.

LUPU: Cererea ta este atît de absurdă, încît, urmare a vechii noastre prietenii, îmi place să cred că nici n-ai formulat-o... (*fi întinde mîna peste birou.*) Apropo, dacă te grăbești, nu te mai rețin...

APOSTOLESCU (*făcîndu-se că nu-i vede gestul, cu un calm forțat*): Ți-am mai explicat: pentru uciderea lui Ionescu nu avem și nici nu vom avea nicio-dată probe. Deoarece, în afară de faptul că și-a fabricat un alibi...

LUPU (*cu nervozitate*): Bine, dovedește că e fals!

APOSTOLESCU: Chiar dacă aș reuși, deși nu văd cum, problema tot n-ar fi rezolvată... Pentru că a acționat cu o precizie care a exclus orice urmă incriminantă. În consecință, trebuie făcută să-și recunoască singur vinovăția. Iar pentru a-l pune în această situație, am nevoie de un capăt de acuzare decisiv! Ajută-mă să-l stabilesc.

LUPU (*gest*): „sînt sătul d-astea!”: Îți pierzi vremea dacă-ți imaginezi că voi aproba o astfel de autorizație numai pe baza unor simple prezumții, foarte prezumtive! Ca să nu spun prezumțioase...

APOSTOLESCU (*stăpinîndu-se*): Preferi un criminal în libertate și un nevinovat în închisoare?

LUPU (*nervos*): Aganini e vinovatul! Datele anchetei, probele criminalistice și propria lui recunoaștere nu lasă loc pentru dubii!

APOSTOLESCU: Toate aceste elemente reprezintă niște aparențe impuse de adevărul criminal. (*Lupu ia un dosar de pe birou și începe să-l răsfoiască, pîrînd că a uitat de prezența ofițerului. După o pauză.*) Mihai, uite-te la mine! (*Procurorul ridică privirea.*) Nu există altă soluție, pricepi?

LUPU (*îl privește meditativ, oftează, scoate un formular, și începe să-l completeze; înminîndu-i-l*): Dacă pretinzi că-mi ești prieten, cînd mai ai astfel de treburi, caută alt procuror...

APOSTOLESCU (*virînd hîrtia în portofel, glumește satisfăcut*): Chiar crezi că mai există vreunul dispus să se lase păcălit... ca tine?! (*Se ridică și-i întinde mîna, pe deasupra biroului.*)

(Cortina.)

★

Biroul anchetatorilor. Apostolescu se plimbă, prin cameră, cu mîinile la spate. Intră Simionescu cu Badea, care nu mai are cravată, curea și șireturi.

BADEA (*ulcerat*): Sinteți satisfăcut de buclucul în care m-ați virît?

APOSTOLESCU (*cu regret*): Din păcate, v-am înțeles jocul tirziu după ce-ați reușit să jefuiți banii muncitorilor din fabrică... Dar, să lăsăm asta! Luați loc...

BADEA (*cu silă*): Sigur... „Să lăsăm asta”... (*Așezîndu-se.*) Că doar nu i se poate pretinde unui polițai să aibă muștrări de conștiință!

SIMIONESCU (*bătăios*): Dumneavoastră vorbiți despre muștrări de conștiință?!

APOSTOLESCU (*făcîndu-i semn să tacă; lui Badea*): Din ce cauză a decedat soția dumneavoastră?

BADEA (*surprins*): Poftim?!... Ce, acum încercați să terfeliti și memoria ei?!

APOSTOLESCU (*brusc aspru*): Numai eu pun întrebări!

BADEA (*intimidat*): V-am mai spus, din cauza gripei...

SIMIONESCU: Nu pentru că a fost neglijată?

BADEA (*cu amărăciune*): Da' de unde... Pentru a-i asigura o îngrijire permanentă, m-am învoit o săptămînă de la serviciu... Și, asta se poate controla.

APOSTOLESCU: La ce oră a survenit decesul?

BADEA: Puțin după ora două după-amiază.

SIMIONESCU: A suferit mult?

BADEA (*întristat, înfirmă*): Pe la ora zece, cînd m-am întors de la farmacie, m-am așezat pe un scaun lingă patul ei și am început să citesc... Spre ora două, am constatat că nu mai respiră...

SIMIONESCU: În ziua în care a decedat soția dumneavoastră, v-a vizitat cineva acasă?

BADEA: Nu, cine să mă viziteze?... (*Cu reproș.*) Acum ați început și dumneavoastră să călcați pe urmele tovarășului?... (*Arată spre Apostolescu.*) Vreți să insinuați că aș fi fost în stare să-mi aduc amante în casă, în timp ce soția mea suferea? (*Enervat.*) Dar, în definitiv, ce urmăriți prin această discuție absurdă?! Ce mai vreți de la mine?!

APOSTOLESCU (*sever*): Vă acuz de uciderea cu premeditare a primei dumneavoastră soții!

BADEA (*mai întîi buimăcit, apoi sarcastic*): Fii serios domnule! O iubeam atît de mult, încît dispariția ei a constituit pentru mine o catastrofă îngrozitoare...

- SIMIONESCU (imposibil)** : Suferința dumneavoastră a fost atât de catastrofală, că două săptămâni mai târziu erai și recăsătorit !
- BADEA (descumpănit)** : Unica mea șansă, în acele momente de desperare, a fost că mi-am întâlnit actuala soție... Dacă n-ar fi apărut ea în viața mea, n-aș mai fi găsit niciodată resurse să mă refac... (*Infuriindu-se.*) Da' cum vă permiteți să afirmați că mi-am strins nevasta de gît ? !
- APOSTOLESCU (spre Simionescu, între-bător)** : Am făcut eu vre-o astfel de precizare ?
- SIMIONESCU (zimbindu-i)** : Poți conta pe mărturia mea. N-ai spus absolut nimic... încă !
- BADEA (privind de la unul la celălalt, contrariat)** : Atunci, ce doriți de la mine ?
- APOSTOLESCU (din nou aspru)** : Vă informez că știm cum a murit soția dumneavoastră. Ați otrăvit-o... Cu meprobamatul pe care i l-ați cerut doctoriței !
- BADEA (indignat)** : E o minciună mirșavă !
- APOSTOLESCU (fără să-i acorde atenție)** : Ați dizolvat tranchilizantul și ați constrins-o să bea soluția.
- BADEA (batjocoritor)** : S-a plins ea ?
- SIMIONESCU** : A fost exhumată. Pricepeți ?
- BADEA (confuz)** : Dacă așa stau lucrurile, de ce eu ?... De ce nu altcineva ?
- SIMIONESCU** : Dumneavoastră înșivă ați spus. (*se uită în notes și citează*) : „...pe la ora zece, când m-am întors de la farmacie, m-am așezat pe un scaun lângă patul ei. Spre ora două, am constatat că nu mai respiră”. (*Îi face semn lui Apostolescu că are cuvîntul.*)
- APOSTOLESCU** : Deci, în ultimele patru ore nu s-a apropiat nimeni altcineva de ea ; precizarea dumneavoastră exclude și posibilitatea unei sinucideri ! (*Badea, demoralizat, lasă capul în jos și-și ascunde obrazul în palme.*) Acum, să discutăm și despre moartea inginerului Ionescu.
- BADEA (ridicînd uluit capul și bătîndu-se cu palma în piept)** : Vreți să spuneți că tot eu... ? Că tot eu l-am ucis și pe Ionescu ? ! (*Apostolescu confirmă.*) E pur și simplu caraghios ! În momentul accidentului, mă aflam acasă...
- SIMIONESCU** : De unde cunoașteți momentul accidentului ?
- BADEA (debusolat)** : Păi... Firește, presupun că după ce m-am despărțit de Aganini...
- APOSTOLESCU (ironic)** : Lăsați-o baltă, doar amîndoi știm precis cînd și cum a fost ucis Ionescu.
- BADEA (ferm)** : Dacă-mi pregătiți o înscenare, vă avertizez, cu mine n-o să vă meargă !
- APOSTOLESCU (sever)** : Ascultați fără să mai întrerupeți !
- BADEA (sarcastic)** : Barem e un basm frumos ? (*Vede că e privit amenințător și cedează.*) Mă rog, vă ascult.
- APOSTOLESCU** : Pe Aganini nu l-ați dus, așa cum ați afirmat, pînă la colțul străzii, ci pînă la el în pat. La plecare, profitînd de faptul că era — și nu întîmplător ! — în comă alcoolică, i-ați luat cheile de la mașină și de la locuința...
- BADEA (batjocoritor)** : Chestia asta ați văzut-o cu propriii dumneavoastră ochi ?
- SIMIONESCU (ridicînd tonul)** : Vi s-a mai spus o dată să nu întrerupeți !
- APOSTOLESCU (în timp ce Badea mîmează indiferență)** : Cînd ați părăsit secția de miliție, v-ați dus spre locuința lui Aganini. Pe drum, ați spart un autoturism și, simulînd un act de vandalism, i-ați scos volanul. Volan pe care, ulterior, l-ați folosit pentru înlocuirea celui original...
- SIMIONESCU** : Cu intenția expresă de a conserva amprentele lui Aganini.
- APOSTOLESCU (pe cînd Badea lasă capul în jos)** : Odată terminată înlocuirea volanului, v-ați dus să-l pîndiți pe Ionescu. Iar după ce l-ați ucis, ați dus mașina de unde ați luat-o și, după ce-ați montat volanul la loc, ați intrat în locuința lui Aganini și i-ați lăsat cheile. După care, nu v-a mai rămas decît să plecați, trăgînd ușa.
- BADEA (ridicînd capul pentru a protesta fără convingere)** : E o minciună !
- APOSTOLESCU (blufînd)** : Cînd ați scos mașina din curte v-au văzut trei martori.
- BADEA (disprețuitor)** : Aiurea ! Dacă ar fi existat acești martori, m-ați fi arestat din prima zi.
- APOSTOLESCU** : Nu era nici un zor, pentru că trebuia să stabilim și cauza reală a morții soției dumneavoastră. (*În timp ce Badea, demoralizat, își ascunde fața în palme.*) De ce-ați ucis-o ?
- SIMIONESCU (văzînd că Badea nu răspunde)** : Evident, pentru a se putea căsători cu complicea...
- BADEA (ieșînd din apatie, cu vehemență)** : Nu-i adevărat ! Corina n-a știut nimic... Soția mea, călcîndu-mi un costum, a găsit agenda cu evidența conturilor din care sustrăgeam banii de la C.A.R. Înțelegînd despre ce e vorba, mi-a spus că a doua zi va informa uzina cu ce bani îmi întrețin amantele... Am încercat s-o conving să renunțe, dar n-am reușit. Atunci am profitat că tocmai se îmbolnăvise de gripă... (*Se prăbușește din nou cu fața în palme.*)

APOSTOLESCU : Și, cu Ionescu ce-ați avut ?

BADEA (*dindărătul palmelor*) : După ce mi-am recuperat agenda, de teamă să n-ajungă iar în mâini străine, am ars-o... A fost o greșală... N-am mai știut de unde luasem bani, și-am făcut rețineri uno: muncitori care n-aveau datorii. M-au reclamat lui Ionescu... În ziua când l-am lovit, îmi spusese că a doua zi va cere verificarea C.A.R.-ului...

SIMIONESCU : De ce v-ați folosit de mașina lui Aganini ? Nu era mai simplu s-o utilizați chiar pe aceea de la care ați luat volanul ?

BADEA : Exista totuși riscul ca ancheta să ajungă la mine... Am preferat să vi-l ofer pe Aganini, care, în afara faptului că era ușor de manevrat, se știa că avea motive să-l urască pe Ionescu...

SIMIONESCU : Întrucît la ora unsprezece noaptea îl ucideați pe Ionescu, cum ați luat cunoștință de discuția dintre tinerii cîntăreți și subofițer, din fața imobilului în care locuiți ?

BADEA : Mi-a relatat-o soția mea, care, așteptîndu-mă, a asistat din balcon.

APOSTOLESCU (*se ridică de pe scaun, și, ducîndu-se spre fereastră, spune scîrbît, cu spatele la Badea*) : Dane, trimite-l la arest !

SIMIONESCU (*revenind în birou, după ce l-a scos pe Badea*) : Formidabil cum era să ne păcălească, printr-un alibi rezultat din relatarea unui terț !

APOSTOLESCU (*ridicînd din umeri*) : Mai bine își folosea inventivitatea în scopuri oneste.

SIMIONESCU : Urzeala lui a fost atît de machiavelică, încît n-a lipsit mult ca Aganini să fie prins în angrenajul unei erori judiciare !

APOSTOLESCU (*întorcîndu-se cu fața*) : De fapt, perfidia lui a constat tocmai în alegerea victimei. O „victimă“ capabilă să recunoască o faptă de care era complet străină.

SIMIONESCU : Întocmai ! Dacă nu l-am fi adulmecat și n-am fi demonstrat că și-a ucis soția, niciodată n-am fi putut proba că el l-a ucis și pe Ionescu...

Măiestria noastră a fost mai mare, deoarece l-am obligat să-și mărturisească fapta, cu argumente obținute exclusiv prin deducție...

APOSTOLESCU (*amuzat*) : Măiestria noastră ?... Oare nu tu erai ăla grăbit să-l trimiți pe Aganini în judecată ?

SIMIONESCU (*cu tupeu simulat*) : Nu-i important cum începe, ci cum se sfîrșește o anchetă ! Mai ales că noi sîntem o echipă indestructibilă... (*Este întrerupt de o bătaie în ușă.*) Probabil că e Aganini. Am trimis după el.

(*Apostolescu îi face semn să-l introducă.*)

AGANINI (*venind cu Simionescu ; demoralizat*) : Știu... A venit momentul să mă înaintați la procuratură...

APOSTOLESCU : V-am chemat pentru a vă anunța că sînteți liber. Adevăratul vinovat a fost arestat și urmează să-și primească pedeapsa cuvenită.

AGANINI (*siderat*) : Cum ? !... Nu eu... ? Glumiți ?

SIMIONESCU : Ați auzit bine. Sînteți liber.

AGANINI (*entuziasmat și făcînd plecăciuni, în timp ce se apropie cu spatele de ieșire*) : Vă mulțumesc... Vă datorez toată stima, toată dragostea și recunoștința mea... De la început v-am simțit alături de mine... Ca niște frați adevărați... Haideți să sărbătorim evenimentul ! (*Își duce două degete la gură și le sărută.*) Știu undeva un vin...

APOSTOLESCU (*întrerupîndu-l amuzat*) : Nu ne datorăm nimic. Ne-am făcut doar meseria. Puteți pleca...

SIMIONESCU : Și apropo de vinul la care ne-ați invitat, n-ar strica dacă ați lăsa-o mai ușor cu băutura...

AGANINI (*continuuînd să facă temenele, ajunge lingă ușă și se întoarce să pună mina pe clanță ; după ce rămîne cîteva clipe cu spatele, se răzîndește, se întoarce iar și, indignat*) : N-o să scăpați așa de ușor ! O să dați socoteală pentru arestarea mea abuzivă ! (*Anchetatorii se privesc, interlocuți ; din off se aude un hohot de rîs homeric.*)

C O R T I N A

(*Continuare de la p. 15*)

vizibile) probează mai puțin dezechilibrul intrinsec al acestei dramaturgii, cît aplicația autorului, consecvent cu ideile proprii.

Prelungire a teatrului actualist și senzational, vechi și nou și acum cincizeci

de ani ca și azi, romantică prin cultul imprevizibilului, dramaturgia lui George Genoiu ilustrează o eseistică vie, fiind în cel puțin două momente ale ei (*Insoțitorul nevăzut și Drumul spre Everest*) majoră ; teoreticianul și creatorul conviețuiesc armonios, generînd o experiență care merită să fie urmărită.